

---

shrImatsunItibhAgavatam

श्रीमत्सुनीतिभागवतम्

Document Information

Text title : sunItibhAgavatam

File name : sunItibhAgavatam.itx

Category : vishhnu, krishna, vishnu

Location : doc_vishhnu

Author : Sagara Ramacharya

Proofread by : PSA Easwaran

Latest update : October 7, 2021

Send corrections to : sanskrit@cheerful.com

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

November 22, 2022

sanskritdocuments.org

श्रीमत्सुनीतिभागवतम्

श्रीकृष्णाय नमः ।

प्रथमः स्कन्धः ।

लक्ष्मीसद्वयिते पयोभृदसिते संदत्तसद्वाञ्छिते
दोषौघै रडिते गुणैर्विलसिते मुष्यानिवान्तर्गते ।
सर्वैरप्यजिते सदव्यवहिते नारायणाभ्यान्विते
ब्रह्माद्यैर्विनुते दृढे मम डिते कृष्णे मनोऽस्त्वय्युते ॥ १ ॥

निपीय यद्भागवतामृतं सज्जनोऽज्यसंसारभयं जडाति ।
ब्रह्मादिवन्धं प्राणामि वेदव्यासं हरिं मध्वलृदृष्टवासम् ॥ २ ॥

सुदुर्गमैर्दुष्टवयस्तमिश्रैर्निगूढितो भागवतार्थ उच्यैः ।
प्रकाशितो येन सदुक्तिभाभिः स मध्वभानुर्दरतात्तमो मे ॥ ३ ॥

प्रबोधयद्बालममि सुमध्वशास्त्रं बुधेन्द्रैरपि दुर्विबोधम् ।
येनाञ्जसा संविवृतं निषेवे जयप्रदं तं जयतीर्थराजम् ॥ ४ ॥

आनन्दतीर्थोक्तिमडानभात्रैर्विदार्य दुर्वादिजनान् धरण्याम् ।
जडार सन्मार्गगतान्तरायांस व्यासराट् सिंढवरोऽवतान्माम् ॥ ५ ॥

रम्या यदीया बडवो निबन्धा अद्यापि लोकस्य हरन्ति हृत्स्थम् ।
तमो वितन्वन्ति य मङ्गलं मां स पातु श्रुवोत्तमतीर्थवर्यः ॥ ६ ॥

गोदर्पासत्क्षेत्रवरेऽनवधः श्रीविह्वलं कोङ्कणविप्रवन्धः ।
अपूजयद्यो रघुयन्द्रतीर्थः संजुष्टगङ्गादिसमस्ततीर्थः ॥ ७ ॥

यतीश्वराद्योऽभिललोकलुद्यो विरक्तिभूपः परिभूतदोषः ।
शास्त्राब्धियन्द्रो हरिभक्तिसान्द्रो भवेत्प्रसन्नः परमो गुरुर्नः ॥ ८ ॥

लक्ष्मीशभक्तो बलुधर्मसक्तो विवृद्धसम्पत्परिनाशितापत् ।
सदातिदान्तः प्रगुणः प्रशान्तः स तिम्रपाप्यः कृतसाधुसप्यः ॥ ९ ॥

द्विजोऽय्युताराधनतः सुपुत्रं लेभे गुणाढ्यं भुवि सर्वमित्रम् ।
महाभुधं सागरवेङ्कटेशं सञ्छास्त्रविज्ञं तपनप्रकाशम् ॥ १० ॥

ब्राह्मण्यमास्थाप्य बुधाः समस्ता येनैव द्रुस्तर्कभृतो निरस्ताः ।
आनन्दितः कोङ्कणविप्रसार्थः प्रमोदितः श्रीरघुनाथतीर्थः ॥ ११ ॥
सद्ब्रह्मसूत्रोत्तमभाष्यटीकाटीका कृता तत्त्वसुकौस्तुभाष्या ।
धर्मा महाभागवता जनेषु संस्थापिता येन य भूर्युपायैः ॥ १२ ॥

प्रदर्शितो येन य साधुमार्गस्तिरस्कृतोऽभूद्भुवि दृष्टवर्गः ।
दत्ता द्विजैभ्यः सकलाश्च विधा विस्तारिता कीर्तिरथानवधा ॥ १३ ॥

येनोपदिष्टं शुभमुत्तमेभ्यः श्रीमध्वशास्त्रं अद्भुतो जनेभ्यः ।
व्यर्थं कृतं यैकमपि स्म नाडः प्रसादितः श्रीरमणो नृसिंहः ॥ १४ ॥

तस्य प्रियायामथ शान्तवाय्यां कोनेरिरामौ तनयौ प्रजातौ ।
अभूवतू राघववल्कमाणौ सन्महानुरागाविव बुद्धिमन्तौ ॥ १५ ॥

तं सद्गुणं सागरवेङ्कटेशं विपश्चिदाश्चर्यवरं प्रणम्य ।
ज्येष्ठं य कोनेरिबुधप्रबर्द्धं सद्द्वैषणाग्र्यानभिलांस्तथैव ॥ १६ ॥

श्रीकृष्णभक्तानुग्रहः सलक्ष्मीनारायणप्रेरणयैव रामः ।
मुद्दे मुकुन्दस्य य वैष्णवानां सुनीतिसद्भागवतं करोति ॥ १७ ॥

दयालवः साधुजना गुणज्ञा विमत्सराः सद्गुणशालिनश्च ।
तुष्यन्तु मे वीक्ष्य कृतिं समस्ताः अहं यथा स्यां नितरां कृतार्थः ॥ १८ ॥

अज्ञस्य आलस्य कृपास्पदस्य प्रवर्तमानस्य सुदुष्करेऽर्थे ।
संगृह्यतः स्वल्पपटैः प्रभूतमर्थं य सङ्कोचनिषक्तबुद्धेः ॥ १९ ॥

नम्रत्वभाजो मम सर्वसन्तो वात्सल्यवन्तोऽन्यगुणेषु तुष्टाः ।
न्यूनाधिकं काव्यकृतिश्रमज्ञाः किमप्युदारा स्पलनं सडध्वम् ॥ २० ॥

सूतोक्तं किल नारदस्तुतमभूद्वत्सत्यदं यः स्वयं
व्यासः इत्युनमीषमयोः प्रियतमो भक्तोऽकृद्भर्मजः ।

प्रोच्ये यद्गतिमर्जुनो विडरतः पितृश्च पार्था ययुः
शभोऽयं कलिजित्यरीक्षिदभजत्कृष्णः स नो रक्षतात् ॥ २१ ॥

वर्णितं प्रथमे स्कन्धे भगवद्भक्तसद्वशः ।
गीयते नीतिरूपेण विष्णुवैष्णवतुष्टये ॥ २२ ॥

ग्राह्या विधोत्तमा डीनजन्मनोऽपि विमत्सरैः ।
 श्रीमद्भागवतं सूताच्छुश्रुवुः शौनकादयः ॥ २३ ॥
 अदृश्यमपि संदृश्यं तत्रैवेच्छाविवृद्धये ।
 शूद्रात्मने हरी रूपं नारदाय न्यदृश्यत् ॥ २४ ॥
 मनस्तुष्टिकरं कार्यशेषं धीमान्न शेषयेत् ।
 यके भागवतं व्यासो नारदोक्तोऽभिलार्थकृत् ॥ २५ ॥
 कृतं परेषा यत्कर्म कार्या तदुच्यिता क्रिया ।
 ब्रह्मास्त्रे द्रौणिनोत्सृष्टे तन्ममोय धनञ्जयः ॥ २६ ॥
 द्विजस्याकार्मणः कार्यो निग्राहो जननं विना ।
 मणिं कृष्णोदितो द्रौणोर्दृतवान्न शिरोऽर्जुनः ॥ २७ ॥
 न भवेन्महतोऽप्युक्तौ विश्रम्भः पक्षपातिनः ।
 प्रबोधितोऽपि कृष्णाद्यैर्भाष्मं पप्रच्छ धर्मराट् ॥ २८ ॥
 वाञ्छितादधिकं पुण्यकृतोऽभीष्टे प्रसिध्यति ।
 भीष्मस्यासीत्पुरः कृष्णो मुमूर्षोरुत्तरायणे ॥ २९ ॥
 भेदे प्राप्तेऽपि नो मोक्ष्यमश्रु कर्मणि मद्गले ।
 कृष्णे निर्याति नेत्राम्बु न्यरुन्धन् पाण्डवस्त्रियः ॥ ३० ॥
 जयेन्नमध्यमनीयाश्च माननीया यथोचितम् ।
 स्त्रियः प्रजाश्च पित्रादीन्भगवान्सममानयत् ॥ ३१ ॥
 स्थितिज्ञः स्वोचितं कुर्यात्स्वबुद्ध्या वान्ययोदितः ।
 धृतराष्ट्रः सभार्योऽगाद्धनं विदुरबोधितः ॥ ३२ ॥
 क्लेशो न कार्यः श्रीविष्णुवशात्वात्संपदापदोः ।
 पित्रादिशोकं तत्याज धर्मज्ञो नारदोदितः ॥ ३३ ॥
 निमित्तरैव धीमद्भिर्भविष्यदवगम्यते ।
 दृष्टोत्पातोऽवदद्भीमं धर्मराड्भगवद्भक्तिम् ॥ ३४ ॥
 व्यर्थेशबलडीनस्य बडुसाधनता मता ।
 गाण्डीवाधर्जुनस्यासीत्कृष्णस्त्रीरक्षणो वृथा ॥ ३५ ॥
 यस्मिन् देशे न सुहृदो न मित्रं तत्र नो वसेत् ।
 श्रुत्वार्जुनोक्तां कृष्णस्वधामामि पाण्डवा ययुः ॥ ३६ ॥

दृष्ट उत्तमवेधोऽपि सतामातनुते व्यथाम् ।
 पीडयामास गौयुग्मं कलिर्नृपतिवाञ्छनः ॥ ३७ ॥
 रक्ष्यः पूर्वमनम्रोऽपि भलोऽपि पतितः पदोः ।
 कलयेऽदाद्रधोद्युक्तः परीक्षितस्थानपञ्चकम् ॥ ३८ ॥
 श्रान्तोऽतिक्षुधितो वेत्ति स्वयोग्यं न विवेक्यपि ।
 मुनेरंसे मृतं सर्पं परीक्षिन्नदधे रुषा ॥ ३९ ॥
 त्यज गर्वं जय क्रोधं छितं भ्रूडि भज क्षमाम् ।
 दत्तशापं सुतं राज्ञे प्रणिनिन्द मुनिः क्षमी ॥ ४० ॥
 प्रत्यासन्ने मृतेः काले विहायान्यद्दरिं भजेत् ।
 श्रुतशापोऽय्युतं भेजे परीक्षिन्मुनिसम्मतः ॥ ४१ ॥
 भ्रवीति यतुरः पृष्टः सन्नेवादरतः परैः ।
 पृष्टः परीक्षिता राज्ञा श्रीशुकः प्रत्यभाषत ॥ ४२ ॥
 लक्ष्मीशोरुमातेर्लसद्गुणततेः सन्मध्यपूजारतेः
 श्रीमत्सागरवेङ्कटेशविभुघाघं शान्तभायी सुतम् ।
 रामं प्राप सुनीतिभागवत उत्कृष्टेऽत्र तन्निमित्ते
 सख्यलोकैर्दशभिर्लसन्निर्द्वागुणितैः स्कन्धोऽन्तमाधोऽगमत् ॥ ४३ ॥
 एति सुनीतिभागवते प्रथमस्कन्धः समाप्तः ॥

द्वितीयः स्कन्धः ।

संप्रोक्ता य शुकेन वाञ्छितकरी यद्द्वारणोयेऽब्जजो
 यद्दीर्यं य यदीरिताः प्रससृजुर्भ्रमाएऽमग्र्यं सुराः ।
 यः सद्ब्रह्मवतारभागसुरदृत्संप्राप्य भोधं विधि-
 र्यस्मात्सर्वजगत्ससर्ज छितकृत्कृष्णः स नो रक्षतात् ॥ १ ॥
 भ्रमादिप्राणुते विचित्रचरिते विज्ञानदानोद्यते
 सद्ब्रह्मानिरते गुणौघभरिते निःशेषदोषोज्जिते ।
 व्यासे वागमृतेऽनिशं प्रमुदिते श्रीमध्वदृत्संस्थिते
 भक्तिर्मेऽत्युच्यते सदाप्रतिष्ठते स्यात्सत्यवत्याः सुते ॥ २ ॥
 द्वितीये वार्णितं स्कन्धे भगवद्भक्तसदृशः ।

गीयते नीतिरूपेण विष्णुवैष्णवतुष्टये ॥ ३ ॥
 क्षिप्रं प्रवृत्तये भ्रूयात् पण्डितः कृलनिश्चयम् ।
 जगाद धारणां धातुस्मृतिलब्धिकरी शुक्रः ॥ ४ ॥
 स्वयोग्यतानुसारेण प्रवर्तन्ते मनीषिणः ।
 केचिद्भ्रमजन्ति वैराजं हृत्स्थं रूपं उरेः परे ॥ ५ ॥
 परिपृच्छेदविज्ञातमलङ्कारसमुज्जितः ।
 स्वाज्ञातं नारदस्तत्त्वमपृच्छय्यतुराननम् ॥ ६ ॥
 कार्यं कर्तुमशक्तोऽपि शङ्कनुयाच्छ्रेष्ठयोदितः ।
 भ्रष्टमाण्डं ससृजुर्विष्णुप्रेरिताः संघताः सुराः ॥ ७ ॥
 दृष्टान् जडि सतो रक्ष सन्मार्गमनुदर्शय ।
 वराडाधवतारोऽभूदेतदर्थं जनार्दनः ॥ ८ ॥
 साधने सत्यपि ज्ञानं विना कार्यं न सिध्यति ।
 जगत्कृतिदृशे भ्रष्टा उर्याद्विष्टस्तपोऽयत् ॥ ९ ॥
 न तुष्यति मनः कस्य परमाद्भुतदर्शने ।
 स्वलोकसंस्थितं वेष्णुं दृष्ट्वा तुष्टोऽनमद्विभुः ॥ १० ॥
 किमलभ्यं भवेत्पुंसः सुप्रसन्ने मलात्मनि ।
 प्रीतात्सकलविज्ञानं स्वयम्भूः प्रामवान् उरेः ॥ ११ ॥
 समस्तमपि कुर्वीत स्वाम्यनुग्रहभाङ्गनरः ।
 ससर्ज निष्पिलं वेधा हरिणोक्षाप्रयोदितः ॥ १२ ॥
 सम्यक् परहितं सन्तः कुर्वन्त्येवाप्यनर्थिताः ।
 भ्रष्टमायश्च्य भद्रार्थं प्रजानां नियमान्यमान् ॥ १३ ॥
 लक्ष्मीशोरुमतेर्लसद्गुणततेः सन्ध्वपूजारतेः
 श्रीमत्सागरवेङ्कटेशविभुधाद्यं शान्तबायी सुतम् ।
 रामं प्राप सुनीतिभागवत उत्कृष्टेऽत्र तन्निर्मिते
 सच्छ्रुलोकैर्दशभिर्वरो विलसितः स्कन्धो द्वितीयोऽगमत् ॥ १४ ॥
 एति सुनीतिभागवते द्वितीयस्कन्धः समाप्तः ॥

मैत्रेयो निजगाढ यात्परकथा भ्रमासृज्योदितो
 येनाशेषमथासुरं समवधीधोऽभूद्धिरायाक्षडत् ।
 भक्ताभीप्सितदो वराडतनुभाग्यः कर्मस्येष्टकृत्
 साक्षाधः कपिलो छितं व्यकथयत्कृष्णः स नो रक्षतात् ॥ १ ॥

लक्ष्मीशं भजते जगद्भयदृते द्वैपायनाज्ञाधृते
 मोडं नाशयतेऽसुरान् विजयते सख्यास्त्रमातन्वते ।
 साधून्धुरते प्रधानमरुते मध्वाप्यया राजते
 गीर्वाणोष्टकृते नमो गुणवते तस्मै सदा श्रीमते ॥ २ ॥

तृतीये वर्णितं स्कन्धे भगवद्भक्तसदृशः ।
 गीयते नीतिरूपेण विष्णुवैष्णवतुष्टये ॥ ३ ॥

छितमप्युपदेष्टव्यं न भूर्भोव्यो विशारदैः ।
 यकार विदुरस्तीर्थयात्रां भ्रातृजधिक्कृतः ॥ ४ ॥

न कार्योऽपरिहार्येऽर्थे शोको विज्ञानशाालिभिः ।
 श्रुत्वोद्ध्रवात्सुदृत्राशं नातनोद्विदुरः शुभम् ॥ ५ ॥

प्राप्तं विद्यार्थिनं शान्तं श्रेयोऽर्थी न परित्यजेत् ।
 मैत्रेयो माधवादिष्टो विदुरं प्रत्यबोधयत् ॥ ६ ॥

अज्ञानं सम्भवत्येव कदाचिन्मलतामपि ।
 नात्मानमपि नाभ्यञ्जज्जातो विधिरबुध्यत ॥ ७ ॥

मडानपि विना सेवामभीष्टं न ददात्यडो ।
 ज्ञानार्थं प्राणुतो विष्णुर्भ्रमाणो तप आदिशत् ॥ ८ ॥

कृतेऽनिष्टकृतां मूलोन्मूलने स्वेष्टभागभवेत् ।
 पीत्वा सडाभ्रमसा वायुं धाता लोकान् विभक्तवान् ॥ ९ ॥

बालस्य रोदनादन्यद्दलं नास्तीष्टसाधनम् ।
 नामानि भ्रमाणो रुद्रः स्थानानप्याप्तवान् रुदन् ॥ १० ॥

अशीर्षातपसा पुंसा प्रजा साध्वी न लभ्यते ।
 रुद्रसृष्टां प्रजामुत्रां वीक्ष्यादिशदृशस्तपः ॥ ११ ॥

आचरन्ति मडीयांसः कर्म दृष्टविमोडकम् ।
 षष्ठन्नैव विधिर्वायं तत्याज तनयोक्तिः ॥ १२ ॥

यतेत पितृशुश्रूषाकृतयेऽनुक्त आत्मजः ।
 प्रज्जवनाय यादृष्टो विधात्राऽऽनन्दितो मनुः ॥ १३ ॥
 कुर्यादतिप्रियस्येष्टं प्रागेव वयसार्थनात् ।
 वराडो ब्रह्मनासोत्थोऽसुरं उत्वा क्षितिं न्यधात् ॥ १४ ॥
 तावद्विनीतो लज्जवाञ्जनो यावन्न कामुकः ।
 कश्यपस्याडरद्वासः सन्ध्यायां रतये दितिः ॥ १५ ॥
 अकालयरितं कर्म मडानर्थक्यलप्रदम् ।
 दुष्पुत्रौ भाविनौ प्रोये कश्यपो रतिकृदितिम् ॥ १६ ॥
 विनाशकाले सम्प्राप्ते विपरीता मतिर्भवित् ।
 जयेन विजयेनापि संरुद्धाः सनकादयः ॥ १७ ॥
 सर्वैरप्यनुमन्तव्यं प्रभोरनुमतं हि यत् ।
 भृत्यशापविमोक्षोऽभूद्विष्णुक्तोऽनुमतो द्विजैः ॥ १८ ॥
 धीमानवगते कार्यतत्त्वे न लभते लभम् ।
 दितिगर्भाद्भियं देवा मुमुयुः कञ्जोदिताः ॥ १९ ॥
 रक्षन् कालानुसारी स्वं गणयेन्न पराभवम् ।
 निवीना निर्जराः प्रेक्ष्य डिरण्याक्षं रणोद्यतम् ॥ २० ॥
 षंछन्ति कलङं दृष्ट्वाः शान्तिमिच्छन्ति सज्जनाः ।
 वरुणो हरिमेवोये डिरण्याक्षस्य युद्धदम् ॥ २१ ॥
 दुरुक्तिवाद्यो मायायां न स्याद्गर्वार्तिकारकः ।
 डिरण्याक्षो वराडेण ब्रह्मोक्तेन विनाशितः ॥ २२ ॥
 अज्ञात्वा कुर्वतेऽनिष्टं स्वस्ववृषं निवेदयत् ।
 ब्रह्मणा बोधिता जग्धुं प्रवृत्ता यक्षराक्षसाः ॥ २३ ॥
 तदेव विसृजेत्स्वस्य यदर्थं स्यात्पराभवः ।
 विससर्ज विधिर्विष्णुप्रोक्तो जघनविग्रहम् ॥ २४ ॥
 स्यादत्याराधनात्प्राप्यं प्रार्थितादधिकं प्रियम् ।
 दयितार्थां तपःप्रीतात्प्रापेष्टं कर्तमो हरेः ॥ २५ ॥
 प्रीणयेत्स्वान्तिकं प्राप्तं पूजया वयनैरपि ।
 मनोः स्वायंभुवस्यैवं कर्तमः प्रीतिभावलत् ॥ २६ ॥

प्रार्थितः सन्नवाप्नोति स्वाभीष्टं सुकृती नरः ।
 देवदूतिं मुनिर्वेत्ते कर्मो मनुनार्थितः ॥ २७ ॥
 स्यान्नोपस्करात्यक्तमिष्टमथ्यतिर्षदम् ।
 देवदूतिर्धवे तुष्टे अस्थद्रतिगृहदिकम् ॥ २८ ॥
 सिद्धिर्मनोरथादेव क्षणेन स्यान्मडीयसाम् ।
 कर्मो नवदुपः सन् विमानेऽरमत स्त्रिया ॥ २९ ॥
 निजेप्सितं निरुध्यापि कुर्यात्स्वजनवाञ्छितम् ।
 भार्यार्थितः सुते जाते तनयाः कर्मो ददौ ॥ ३० ॥
 अवाप्य बृहतोऽनुज्ञां कृतं कार्यं शुभप्रदम् ।
 सद्गतिं कपिलाज्ञासः परिप्राट् प्राप कर्मः ॥ ३१ ॥
 समस्तैः प्रभुणा डीनैः कार्यं कर्तुं न शक्यते ।
 नोदतिष्ठद्विराड्ब्रह्मिपूर्वेष्वनुगतोऽपि ॥ ३२ ॥
 सन्मार्गं येव लोकानामस्त्रिसुभसाधनम् ।
 कपिलोदितमार्गेण उरिं प्राप मनोः सुता ॥ ३३ ॥
 लक्ष्मीशोरुमतेर्लसद्गुणतते सन्मध्वपूजारेतः
 श्रीमत्सागरवेङ्कटेशविभुधाद्यं शान्तभायी सुतम् ।
 रामं प्राप सुनीतिभागवत उल्कृष्टेऽत्र तन्निर्मिते
 सख्यलोकैर्दशभिर्लसस्त्रिगुणितं स्कन्धस्तृतीयोऽगमत् ॥ ३४ ॥
 एति सुनीतिभागवते तृतीयस्कन्धः समाप्तः ॥

यतुर्थः स्कन्धः ।

अत्रैर्दक्षसुयज्ञनाशनकृतो रुद्रस्य सर्वाथित-
 श्चक्रे यश्च मुदं ध्रुवाय परमं प्रीतः पदं यो ददौ ।
 अङ्गस्यापि पृथोरभीष्टमकरोद्योऽभूत्प्रयेताः प्रियो
 मुक्तो यत्कृपया पुरञ्जननृपः कृष्णः स नो रक्षतात् ॥ १ ॥
 श्रीविष्णुं नमते प्रियं विदधते ग्रन्थान् बळून् कुर्वते
 मध्वोक्तिं स्तुवते भवान्नमयते धैर्यं मलाभूभृते ।
 संभद्रद्विषते सते भगवते साधून् जनान् रक्षते

नित्यं श्रीजयतीर्थराष्ट्रमुनियते तुभ्यं नमो धीमते ॥ २ ॥

यतुर्थे वर्णितं स्कन्धे भगवद्भक्तसदशः ।

गीयते नीतिरूपेण विष्णुवैष्णवतुष्टये ॥ ३ ॥

महोद्योगेन सिध्यन्ति कार्याण्यतिमहान्त्यपि ।

यन्द्रं दुर्वाससं दत्तं लेभेऽत्रिस्तपसा सुतान् ॥ ४ ॥

अवमानं करोत्येव स्वावमोऽप्यवमानितः ।

दक्षो रुरोध रुद्रस्य यज्ञाभागमनुत्थितेः ॥ ५ ॥

अेकदा नारभेतैव विद्वेषं भद्रुभिः सः ।

नन्दिशमेषु विप्रेषु सदक्षेष्वशपद्भृगुः ॥ ६ ॥

न शुभं वाशुभं कुर्यात्पत्नी भर्त्रा निवारिता ।

साती गता मभस्थानं दक्षेणानादृताभवत् ॥ ७ ॥

प्राणानायुत्सृजेन्नैव शृणुयाच्छ्रेष्ठनिन्दनम् ।

रुद्रावज्ञाकरं दक्षं सती वीक्ष्य जडावसून् ॥ ८ ॥

कुर्याद्दुपद्रवप्रामौ ज्ञातायां तत्प्रतिडियाम् ।

ऋभुभिर्भृगुरीशस्य पार्षदान् संन्यवारयत् ॥ ९ ॥

संप्रोष्यो विषमे कार्ये समर्थः स्वसमो भटः ।

दक्षयज्ञाक्षयाशेषो वीरभद्रं समादिशत् ॥ १० ॥

श्रेष्ठावज्ञाकृतः पुंसो नानुकूलो भवेद्बुधः ।

भगोऽदृग्भृगुरश्मश्रुः पूषा दन्तोऽज्जितोऽभवत् ॥ ११ ॥

पुनर्यथैव नोत्तिष्ठेद्यन्याद्युक्त्या तथा रिपुम् ।

दक्षिणाग्रौ जुडावेशशिष्ठित्वा दक्षपशोः शिरः ॥ १२ ॥

अपकारिषु रुष्टस्य साम्ना संनाशयेद्बुधम् ।

द्वैर्विनिवेदितो ब्रह्मा रुद्रस्याशमयत्कुधम् ॥ १३ ॥

पूर्वस्थितिं प्रपन्नोऽपि प्रापयेन्नापराधिनः ।

पूषादीनां स्वनिर्वाहं यडेऽन्यावयवैः शिवः ॥ १४ ॥

संदृष्टः पूर्वपुण्येन पूजनीयोऽभिलैः पृथक् ।

प्रादुर्भूतं हरिं दक्षयज्ञे सर्वे प्रतुष्टुवुः ॥ १५ ॥

कार्याकार्ये न जानाति कान्तया विजितः पुमान् ।
सुरुख्याक्षिम उत्तानपाटेनोपेक्षितो ध्रुवः ॥ १६ ॥
कोपितो दुष्करमपि कुर्यात्प्रियोऽन्यबोधितः ।
अगमत्तपसे बालः सुनीत्या प्रेरितो ध्रुवः ॥ १७ ॥
परीक्ष्य मानसं सम्यक्प्रश्नाल्लार्यविधिं वदेत् ।
नारदः सुस्थिरं मत्वं ध्रुवमूये तपोविधिम् ॥ १८ ॥
महात्माङ्गीकृतं सर्वलोकानां दुस्त्यजं भवेत् ।
ध्रुवेण स्वीकृते प्राणरोधे विश्वस्य सोऽभवत् ॥ १९ ॥
शीघ्रां सन्तुष्टिमभ्येति शिशुनाऽऽराधितः पुमान् ।
वरं स्थानं ध्रुवायाद्याद्वासुदेवो सुरार्थितः ॥ २० ॥
कृतापराधा उन्तव्या भववोऽपि महाश्रयाः ।
उतोत्तमा ध्रुवेणान्नौ धनदानुयरा उताः ॥ २१ ॥
निर्वैरो विगतक्रोधो मडतां मानदो भवेत् ।
ध्रुवो मनुज्जित्भिः शान्तः कुबेराद्भरमग्रीत् ॥ २२ ॥
आत्मनो छितकर्तारं कार्यं जाते न विस्मरेत् ।
स्थानं ध्रुवो विमानेन गच्छन् मातरमस्मरत् ॥ २३ ॥
विडीनः सद्यत्येन धर्मात्मापि विनिन्दते ।
अश्वमेधेऽङ्गराजस्य देवा न जगुर्दुर्विः ॥ २४ ॥
दुष्टसङ्गतितो रक्षया बाल्ये आवा शुभार्थिभिः ।
लब्धं षष्ठ्या हरिं वेनो मृत्युसङ्गाधर्म्यभूत् ॥ २५ ॥
सुत उल्लङ्घितस्वाज्ञे गच्छेद्देशान्तरं पिता ।
त्यक्ताज्ञेऽङ्गः शठे वेने सर्वान् छित्वा ययौ निशि ॥ २६ ॥
उन्यात्स्ववर्धितमपि दुष्टमुत्पथगामिनम् ।
निजधूर्मुनयो वेनं स्वाभिषिक्तं कृतागसम् ॥ २७ ॥
गुणा अेव प्रपूज्यन्ते मडत्वं वयसा वृथा ।
वेनाङ्गात्प्रागभूज्जतो निषादो भूपतिः पृथुः ॥ २८ ॥
मडतः सन्निधानेन मानयन्त्यपिला जनाः ।
अभिषिक्ताय वर्मादि ब्रह्माद्या पृथवे ददुः ॥ २९ ॥

लज्जामवाप्य गुणिना निन्दनीयात्मनः स्तुतिः ।
 सूताद्या पृथुराजेन स्वस्तोत्राद्धिनिवारिताः ॥ ३० ॥
 परोपश्रुवनायैव वर्धयेदात्मसम्पदः ।
 प्रजन्त्रार्थं पृथुर्भीतां प्रपृतां प्रदुदोऽहं गाम् ॥ ३१ ॥
 सुभं न लभते कोऽपि धर्मविघ्नकरः पुमान् ।
 पृथुवाञ्छिदरं शकृमृत्विजो ङोतुमुद्यताः ॥ ३२ ॥
 नाशरेद्धर्ममाय्यग्रं भङ्गतां कीर्तिनाशकम् ।
 वारितोऽभूद्धिरिञ्चेन यज्ञः शततमः पृथोः ॥ ३३ ॥
 प्रभुणा परिहर्तव्यो द्वेष आत्मीययोर्मिथः ।
 अनुशास्य पृथुं यङ्के शयीपतिसभं हरिः ॥ ३४ ॥
 निःशेषं कथयेत्पृष्टं भङ्ग्या संप्रार्थितः सता ।
 पृथुं सनत्सुमारो हि क्षेमोपायं भवेऽब्रवीत् ॥ ३५ ॥
 अनुगम्यः पतिः पत्न्या श्रीमान्निःस्वो मृतोऽपि वा ।
 अर्थिर्भूव देवीभिः संस्तुतानुगता पृथुम् ॥ ३६ ॥
 सज्जनस्य हितोपायं कृपालुः कथयेत्स्वयम् ।
 हरः प्रयेतसो अर्द्धिष्मदाप्यं याड नारदः ॥ ३७ ॥
 बहुव्यापारसक्तेन कालवेगो न बुध्यते ।
 सक्तः प्रियारतौ कालं बुबुधे न पुरञ्जनः ॥ ३८ ॥
 स्वोद्वितास्वीकृतो दृष्टा दुरुक्तिं श्रावयन्ति हि ।
 स्वयाज्ञाविभुषं भूढा नारदं दुर्भगाशपत् ॥ ३९ ॥
 कुटुम्भी दुर्भलो ङ्यन्ते अहंन् क्वेशानवाप्नुयात् ।
 तापं पुरञ्जनः प्राप गन्धर्वादिभिरर्दितः ॥ ४० ॥
 न हिंस्याः प्राणिनः कार्या विषयातिरतिर्न च ।
 निरये पशुभिश्छिन्नो वैदर्यासीत्पुरञ्जनः ॥ ४१ ॥
 संपद्यैव जनः सर्वो हितकृन्मित्रमापदि ।
 शोकं नाशितवान् पूर्वो वैदर्या ब्राह्मणैः सभा ॥ ४२ ॥
 प्रीणयेदतिथत्नेन भङ्गान्तं निभिलार्थदम् ।

उरिप्रीतिकृतः प्रापुः सर्वाः सिद्धीः प्रचेतसः ॥ ४३ ॥

लक्ष्मीशोरुमतेर्वसद्गुणततेः सन्ध्वपूजारतेः
श्रीमत्सागरवेङ्कटेशविबुधाद्यं शान्तबायी सुतम् ।
रामं प्राप सुनीतिभागवत उत्कृष्टेऽत्र तन्निर्मिते
स्कन्धोऽगाष्टि यतुर्गुणैश्च दशभिः श्लोकैश्चतुर्थो लसन् ॥ ४४ ॥
एति श्रीसुनीतिभागवते यतुर्थः स्कन्धः समाप्तः ॥

पञ्चमः स्कन्धः ।

साम्राज्यं समगात्प्रियव्रतनृपश्चाग्नीध्रराणामिराट्
यत्पादाब्जव्रतः स्वयं य ऋषभो धर्मानथादर्शयत् ।
यद्भक्तो भरतो गयश्च सुयशा यः सर्वलोकस्थितैः
पूज्यो यद्विभुषाः पतन्ति नरके कृष्णः स नो रक्षतात् ॥ १ ॥

सद्धर्मं सुमतेर्यथातिनृपतेराशयितश्रीपतेः
सत्ये शैलपतेर्जये रातिपतेः साक्षाच्च गौरीपतेः ।
दानेऽङ्गाधिपते शिपौ पितृपतेर्वाण्या य वायस्पतेः
श्रीमद्व्यासयते दयास्तु मयि ते पूर्णा क्षमायां क्षितेः ॥ २ ॥

वर्णितं पञ्चमे स्कन्धे भगवद्भक्तसदृशः ।
गीयते नीतिरूपेण विष्णुवैष्णवतुष्टये ॥ ३ ॥

नाश्रयेद्धर्ममन्यस्य विहायोचितमात्मनः ।
प्रियव्रतस्य संन्यासं ब्रह्माऽऽगत्य न्यवारयत् ॥ ४ ॥

कार्यमत्यद्भुतं कर्म स्वप्नभावप्रकाशकम् ।
यके प्रियव्रतः साप्तसमुद्रंश्चक्रेनेमिभिः ॥ ५ ॥

प्रयस्येन्न बुधः सत्सु परेष्व्वात्मार्यकारिषु ।
भूमिं विभज्य पुत्रेभ्यः संन्यास्यासीत्प्रियव्रतः ॥ ६ ॥

योगिनोऽपि विमोहः स्यात्कामिनीमुष्यदर्शने ।
संप्रार्थ्य भेज आग्नीध्रः पूर्वचित्तिं विमूढधीः ॥ ७ ॥

कामी देहं विनाश्यापि लब्धुमिच्छति सुन्दरीम् ।
अयजद्धरिमाग्नीध्रः प्रियासालोक्यसिद्धये ॥ ८ ॥

श्रद्धावान् शुद्धभावेन कर्म स्वोचितमाचरेत् ।
 मुकुन्दो यजतो नाभिः प्रसन्नः पुत्रतामगात् ॥ ९ ॥
 अदातुः स्पर्धया स्वेष्टं येष्टेत्तत्साधयेत्स्वयम् ।
 स्ववर्षं ऋषभोऽवृष्टावभ्यवर्षात्स्वशक्तिः ॥ १० ॥
 शिक्षायाः सुताः पित्रा स्वयं संशिक्षिता अपि ।
 अनुशिष्टान् स्वतनयानृषभः समशिक्षयत् ॥ ११ ॥
 आचरेदुत्तमान् धार्मान् शिक्षयन् सज्जनान् मडान् ।
 ऋषभो मुनिशिक्षार्थमवधूतं धवाचरत् ॥ १२ ॥
 मडात्युल्लङ्घितेऽप्यल्पमलङ्घ्यं दैवतो भवेत् ।
 भरतस्य विरक्तस्य दृस्त्यजोऽभून्मृगार्भकः ॥ १३ ॥
 पुनः कुर्यान्न दृष्टकर्म हृले ज्ञातेऽनुतापवान् ।
 अत्यजद्भरतोऽसङ्गः सङ्गामं मृगविग्रहम् ॥ १४ ॥
 व्यर्थायासनिवृत्त्यर्थं स्वस्थाज्ञात्वं प्रकाशयेत् ।
 विप्रजन्मात्मनो जाज्यं भरतः समदर्शयत् ॥ १५ ॥
 कृतसाधुवधोद्योगः स्वयमेव विनश्यति ।
 उन्तुकाया द्विजं भद्रकाल्या ङि वृषला उताः ॥ १६ ॥
 अपराधमपि श्रेष्ठं सडेताज्ञानिना कृतम् ।
 उवाच शिबिकां राज्ञो गृहीतो भरतो द्विजः ॥ १७ ॥
 परस्वरूपं विज्ञेयं वचनादेव नाकृतेः ।
 स्वभर्त्सितं द्विजं जानन्ननामोक्ते रडूगाणः ॥ १८ ॥
 विधायानुग्रहं विद्वान्ज्ञं सम्यक्प्रबोधयत् ।
 विप्रो रडूगाणं भूपं बोधयामास सूक्तिभिः ॥ १९ ॥
 सत्सेवाभक्तिधर्मश्रीज्ञानोपशमभाऽभवेत् ।
 गयो नाम मडाराजः सर्वेष्वप्रतिमोऽभवत् ॥ २० ॥
 प्राप्यं बहुभिराकारैर्बहुस्थानेषु पूजनम् ।
 नानाकृतिर्दृशिः सर्वैर्नानास्थानेषु पूजयते ॥ २१ ॥
 गुर्वथ्यत्यन्तमन्यस्य नैव स्यान्मडतो गुरु ।
 शेषस्य शिरसि क्षोणीमण्डलं सर्षपायते ॥ २२ ॥

सर्वभूतसुदृढान्तः सदायासी सदा भवेत् ।
 नरकेषु यमः पापान्निपातयति निर्दयः ॥ २३ ॥
 लक्ष्मीशोरुमतेर्लसद्गुणततेः सम्भ्रमपूजारतेः
 श्रीमत्सागरवेङ्कटेशविभुधाद्यं शान्तभायी सुतम् ।
 रामं प्राप सुनीतिभागवत उत्कृष्टेऽत्र तन्निर्मिते
 सख्यलोकैर्दशभिर्लसन् द्विगुणितैः स्कन्धोऽगमत्यञ्चमः ॥ २४ ॥
 एति श्रीसुनीतिभागवते पञ्चमः स्कन्धः समाप्तः ॥

षष्ठः स्कन्धः ।

यत्सेवाकृद्गमिलो जयमगाद्धर्ममुभयास्तथा
 श्रीनारायणवर्म वज्रयधिगतः सद्भिश्चरुपोदितम् ।
 वृत्रं स न्यवधीत्सुसिद्धिमगमद्राट् चित्रकेतुर्दिते-
 गर्भं प्राणलडं चकर्त मधवा कृष्णः स नो रक्षतात् ॥ १ ॥
 श्रीशार्चाधिकृतेः कृतात्युपकृतेरायीर्णसत्सदृतेः
 संशुद्धप्रकृतेरचित्तविकृतेः पादौ सुसौम्याकृतेः
 श्रीज्योत्तमसंयमिप्रवर ते नौमीप्सितासेः कृते ॥ २ ॥
 स्कन्धेऽथ वर्णितः षष्ठे भगवद्भक्तसदृशः ।
 गीयते नीतिरूपेण विष्णुवैष्णवतुष्टये ॥ ३ ॥
 सुभावं वरं वस्तु कथञ्चिदपि सेवितम् ।
 नारायणोति यालूय मुक्तः पुत्रमजामिलः ॥ ४ ॥
 संगत्या क्षीयते साधुः संगत्यैव प्रजायते ।
 शूद्रस्याजामिलः पापो दूतानां सङ्गतः सुधीः ॥ ५ ॥
 मानयेन्मलतो वाङ्म्यं लदार्थां तोषयेत्प्रभुम् ।
 कन्यां प्रयेतसः प्राप्ता दक्षोऽप्यपेप्सितं उदरेः ॥ ६ ॥
 संगतिर्यादृशां जाता यस्य सः स्यात्तु तादृशः ।
 डार्यश्चाः सन्तताविच्छां जडुर्नारदसङ्गतेः ॥ ७ ॥
 तितिक्षोरपि कोपः स्यात्पुनरप्यप्रिये कृते ।
 भिक्षून् श्रुत्वाशपदक्षो नारदं शबलाश्रकान् ॥ ८ ॥

अवमानकरं श्रेष्ठमपि धीरः परित्यजेत् ।
 अदृश्योऽभूद्रुर्मतं विमुञ्चेन्द्रमनुत्थितम् ॥ ८ ॥
 वयसो नमपि प्राज्ञं द्विजं सेवेत सम्पदे ।
 विश्वरूपं विरिञ्चोक्ता भेजुर्देत्यार्दिताः सुराः ॥ १० ॥
 भवेत्सम्यग्धृता विद्या सर्वत्र विजयावहा ।
 जिगाय दितिजनिन्द्रः श्रीनारायणवर्मधृत् ॥ ११ ॥
 दृष्टस्नेहो न कर्तव्यो न कार्यं मित्रवञ्चनम् ।
 उत धन्द्रेण दैत्येभ्यो विश्वरूपो ददद्भुविः ॥ १२ ॥
 न साध्वसाधु वा कर्म मदान्तमपि मुञ्चति ।
 अब्दान्ते ब्रह्मलुत्याद्यं शङ्को भ्वाद्यौ विभक्तवान् ॥ १३ ॥
 शृणुयाद्विजयोपायमज्ञोऽपि प्राज्ञभाषितम् ।
 शृणुवुर्विषगुना प्रोक्तं वृत्रासुरजिताः सुराः ॥ १४ ॥
 परोपकृतये धीरः स्वशरीरमपि त्यजेत् ।
 दधीचिरमरैः सेन्द्रैर्याचितः स्वातनुं जडौ ॥ १५ ॥
 भुभरोऽवसरे युद्धे शूरः स्याद्धीर आपदि ।
 वृत्रो घैर्यादिना तुष्टैः पूजितोऽभूत्सुरासुरैः ॥ १६ ॥
 दृष्यक्षपाती उन्तव्यो विद्वानयतियत्नतः ।
 कुक्षेर्निष्ठम्य वृत्रस्य वज्रोन्द्रोऽडरच्छिरः ॥ १७ ॥
 क्षीयन्ते दृस्तरा दौषाः कृते मलति कर्मणि ।
 उयमेधकृतो वृत्रलुत्या नष्टा शयीपतेः ॥ १८ ॥
 पूर्वमेव वदेद्भावि बुद्धिमान् साध्वसाधु य ।
 प्रोये उर्षार्तिदं पुत्रमङ्गिराश्चित्रकेतवे ॥ १९ ॥
 अमान्यमायतिक्षुद्रं नावमन्येत उच्यते ।
 कृतधृतेः शिङ्गुः स्त्रीभिर्भर्तुर्द्वेषाद्धि मारितः ॥ २० ॥
 क्षिप्रं क्वलति सद्धिधा प्रसन्नगुरुणोदिता ।
 नारदोदितया सिद्धश्चित्रकेतुर्द्वि विधया ॥ २१ ॥
 आलम्ब्य धृष्टतां श्रेष्ठं परं नोपलसेत्सुधीः ।

चित्रकेतुर्दसन् रुद्रं दुर्योनिं शिवयाऽऽपितः ॥ २२ ॥

निहन्यादेव संलब्धश्छिद्रः प्राणलडं रिपुम् ।

गर्भः शङ्केण सन्ध्यायां सुभाया दारितो दितेः ॥ २३ ॥

लक्ष्मीशोरुमतेर्लसद्गुणततेः सन्ध्वपूजारतेः

श्रीमत्सागरवेङ्कटेशविबुधाद्यं शान्तबायी सुतम् ।

रामं प्राप सुनीतिभागवत उल्कष्टेऽत्र तन्निर्मिते

सख्यलोकैर्दशाभिर्लसन् द्विगुणितैः स्कन्धश्च षष्ठोऽगमत् ॥ २४ ॥

एति श्रीसुनीतभागवते षष्ठः स्कन्धः समाप्तः ॥

सप्तमः स्कन्धः ।

प्राप्तभ्रमवराद्धिरण्यकशिपोर्भातामरव्योऽभव्यं

योऽदात्ततनयस्य दुःखलुट्ठमृद्धत्वा तमिष्टप्रदः ।

गौः पीतामृतसद्रसस्त्रिपुरलुट्ठुद्रप्रियो योऽभव-

च्छूद्रोऽयं श्रित आस नारदमुनिः कृष्णः स नो रक्षतात् ॥ १ ॥

श्रीनाथाङ्घ्रिगतेः कृताञ्जितनुतेरत्यक्तमध्वस्मृते-

गोर्कण्ठावसतेः सुनिर्मलमतेरुत्सृष्टदुःसङ्गतेः ।

सद्वृत्तेः प्रथिते मते दशमतेर्देवादिभिः सेविते

दास्यं श्रीरघुयन्द्रमस्कसिधतेः स्यान्मेऽभिवन्धस्थितेः ॥ २ ॥

वर्णितं सप्तमे स्कन्धे भगवद्वृत्तसदृशः ।

गीयते नीतिरूपेण विष्णुवैष्णवतुष्टये ॥ ३ ॥

बालं मत्वातिसामर्थ्यभाजं नैवावमानयेत् ।

सनन्दनादिभी रुद्धैः शप्तश्च विजयो जयः ॥ ४ ॥

प्राप्तेऽप्यनुभवे दुष्टः पापं कर्म करोति हि ।

हिरण्यकशिपुर्धर्मविद्धं यके लतानुजः ॥ ५ ॥

गतशोको न कर्तव्यो विचिन्त्यं कार्यमुत्तरम् ।

व्याधोऽविध्यत्कुलिङ्गं हि शोचन्तं दयितां चिरम् ॥ ६ ॥

मानयेद्युक्तिभिर्युक्तं शिशोरपि वयो बुधः ।

सुयज्ञज्ञातयोऽगृह्णन् बालरूपियमोदितम् ॥ ७ ॥

मतिर्न दृष्टसंसर्गाग्निःशेषा क्षीयते सतः ।
दित्या अकथयत्तत्त्वं छिरण्यकशिपुः परम् ॥ ८ ॥
निवेदनीया प्रभवे स्वोपद्रवसमागतिः ।
ब्रह्मणोऽवर्णयन् देवा दितिजेन्द्रतपोऽर्दितः ॥ ९ ॥
अद्येयमपि दातव्यं मलत्कार्यं प्रपश्यता ।
दैत्येन्द्राय वरानुग्रान् प्रददौ यतुराननः ॥ १० ॥
सम्पदुरात्मनो लोकसन्तापाथैव जायते ।
छिरण्यकशिपुर्लब्धवरः सार्वानतापयत् ॥ ११ ॥
सर्वेभ्योऽप्यभयं देयं विश्वेषाञ्छरणार्थिने ।
देवेभ्यो दैत्यभीतेभ्यो दत्तवानभयं हरिः ॥ १२ ॥
पथ्यमेवाप्रियमपि पारैः पृष्टो वदेत्सुधीः ।
पित्रा पृष्टोऽवदत्साधु प्रह्लादो हरिसेवनम् ॥ १३ ॥
उपद्रवा न बाधन्ते कृते मडत आश्रये ।
प्रह्लादे कारितं पित्रा निष्कलं ताऽनाद्यभूत् ॥ १४ ॥
विस्मृता न भवेद्विधा गुर्वनुग्रहशालिनः ।
न प्रह्लादो विसस्मार सत्तत्त्वं नारदोदितम् ॥ १५ ॥
परोऽस्तिदूषितधियो विद्वानज्ञान् प्रबोधयेत् ।
सत्तत्त्वं दैत्यपुत्रेभ्यः प्रह्लादः संन्यवेदयत् ॥ १६ ॥
अत्युत्कटं सुदुष्कर्म न कुर्यादकुतोभयः ।
स्तम्भोत्थेन नृसिंहेन छिर्यकशिपुर्दतः ॥ १७ ॥
कोपं विहाय कुर्वन्ति बालके प्रीतिमुत्तमाः ।
छित्वा ब्रह्मादिकान् प्रीतः प्रह्लादस्याभवद्हरिः ॥ १८ ॥
तातमुद्धरते द्रोषात्सुपुत्रः स्वेन तेजसा ।
प्रह्लादः पितरं पूतं नृसिंहवरतो व्यधात् ॥ १९ ॥
पूर्वं नाशयमुपायेन बलं शत्रोर्वधेच्छुना ।
विषणुर्मयस्य गौर्भूत्वा सिद्धामृतसरसं पपौ ॥ २० ॥
अन्यतोऽपि बलं प्राप्य शत्रून्भूलयेत्सुधीः ।
ददाड त्रिपुरं गुप्तो भगवत्तेजसा शिवः ॥ २१ ॥

असङ्ग्रहपरश्च स्यादैवलब्धप्रतोषवान् ।
 मुनिर्मधुव्रताग्राह्योः शिक्षयारमतेदृशः ॥ २२ ॥
 विरोधान्मडतां नष्टाधिका स्यात्श्रीरनुग्रहात् ।
 प्राप नारदतां प्रासः शूद्रतामुपबर्द्धः ॥ २३ ॥
 लक्ष्मीशोरुमतेर्वसद्गुणततेः सन्ध्वपूजारतेः
 श्रीमत्सागरवेङ्कटेशविबुधाधं शान्तबायी सुतम् ।
 रामं प्राप सुनीतिभागवत उत्कृष्टेत्र तन्निर्मिते
 सख्यलोकैर्दशभिर्वसन् द्विगुणितैः स्कन्धोऽगमत् सप्तमः ॥ २४ ॥
 एति श्रीसुनीतिभागवते सप्तमः स्कन्धः समाप्तः ॥

अष्टमः स्कन्धः ।

यः स्वायम्भुवसन्मनोश्च जगतः संरक्षको हस्तिनो
 दध्रे मंदरभूमृतं मथनकृद्दार्घ्यैः सुधां यो ददौ ।
 देवेभ्योऽथ विमोहयन् दितिस्तुतान् सन्तापयन् वज्रिणे
 स्वर्गं भद्भुवलिः श्रुतिश्च विधये कृष्णः स नो रक्षतात् ॥ १ ॥
 लक्ष्मीप्राणपतेर्जये दिनपतेर्धृत्यां मती गीर्षतेः
 कीर्ती देवपतेर्धृती गिरिपतेः शान्तौ च तारापतेः ।
 व्याख्यानेऽखिपतेर्भलेऽनिलपतेर्गाम्भीर्येऽपाम्पते-
 र्वक्तुं श्रीरघुयन्द्रसद्गुरुयतेः कोऽलं गुणान् सत्यतेः ॥ २ ॥
 अष्टमे वार्णितं स्कन्धे भगवद्भक्तसदृशः ।
 गीयते नीतिरूपेण विष्णुवैष्णवतुष्टये ॥ ३ ॥
 श्रेष्ठाराधनसक्तस्य नैव कुर्यादुपद्रवम् ।
 यज्ञेनात्मा हता दैत्या जग्धुं स्वायम्भुवं मनुम् ॥ ४ ॥
 असत्यवादी दुःशीलो भूतद्रोही य नो भवेत् ।
 अवेविधाश्च यक्षाद्या सत्यसेनेन धातिताः ॥ ५ ॥
 उपायान्तरहीनस्तु कार्यं स्तुत्यैव साधयेत् ।
 गाजेन्द्र श्रीहरिं स्तुत्वा विमुक्तो नऋक्त्रतः ॥ ६ ॥
 गुरुं सम्पादयेत्कार्यं सन्धिं कृत्वापि शत्रुभिः ।

अमृतार्थे हरिप्रोक्ता देवा दैत्यैः सखीधताः ॥ ७ ॥
 उद्योगे न मलाकार्ये कार्यः स्वानुचिते बलात् ।
 देवदैत्योद्धृतोऽद्रिस्तान् मन्दरोऽयूर्णायत्पतन् ॥ ८ ॥
 यत्रोचितो य आकारो भिभृयात्तत्र तं बुधः ।
 दूर्भृषेण गोविन्द उद्धार हि मन्दरम् ॥ ९ ॥
 नैव प्रार्थ्यं प्रतिष्ठायै वरं वस्तु विनाशकृत् ।
 श्रान्ता अतितरां दैत्या गृहीत्वा वासुडेर्मुण्डम् ॥ १० ॥
 परद्वारा न सिद्धं येत्स्वयं कार्यं प्रसाधयेत् ।
 ममन्थ सर्वमथितमजितोऽब्धिं सुधाऽऽभये ॥ ११ ॥
 लोकोपकृतये प्राप्नो नैव भङ्गोऽपि दूषणम् ।
 रुद्रस्य विषपानोत्थो भूषणं गलकालिमा ॥ १२ ॥
 प्रार्थयन्तमपि त्यज्वा द्योषिणं गुणिनं भजेत् ।
 लक्ष्मी सुरासुरान् छित्वा वप्रे नारायणं पतिम् ॥ १३ ॥
 परेषां सत्यनाशाय स्वां शक्तिं दृश्येत्स्वयित् ।
 धन्वन्तरिः समर्थोऽपि दैत्येभ्योऽमृतमत्यजत् ॥ १४ ॥
 त्यक्तसत्यैर्बलात्नीतं प्रसाध्यं वस्तु कूटतः ।
 स्त्रीरूपो मोडयन् दैत्यान् देवेभ्योऽदात्सुधां हरिः ॥ १५ ॥
 स्वाथोग्यं प्राप्नुयान्नैव कपटेन समन्वितः ।
 अमृतं पिबतो राडोश्चर्त हि शिरोऽय्युतः ॥ १६ ॥
 मडतां दृशनेनैव मायाजालं विनश्याति ।
 विषशुर्दृशनतो नष्टा माया दैत्यविनिर्मिता ॥ १७ ॥
 क्षीणं पूर्वगतं पश्यन् कार्थार्थं न स्वयं व्रजेत् ।
 जम्भासुरो ऽतो युध्यन् वज्रिणा बलघातिना ॥ १८ ॥
 क्वथित्क्षुद्रेण यत्सिध्येन्मडता तत्र सिध्यति ।
 कृनेनेन्द्रोऽडरद्रजाच्छेद्यं हि नमुयेः शिरः ॥ १९ ॥
 प्राप्सार्थः कलङ्कं मुञ्चेन्मध्यस्थेन निवारितः ।
 विहाय समरं देवा नारदोऽक्ता द्विवं ययुः ॥ २० ॥

द्युस्तरा मायिनो माया निःसङ्गैः पण्डितैरपि ।
 योषिद्रूपं उरुः पश्यन्मायया मोडितो हरः ॥ २१ ॥
 सर्वस्वं य समर्थापि प्रीणयेत्प्राणरक्षकम् ।
 भविरिन्द्रतः सर्वं शुक्रायोज्ज्वितो ददौ ॥ २२ ॥
 समर्थोऽपि भवेत्प्रस्तः शत्रोर्विधावदाश्रयात् ।
 शुङ्गुमाद्भवेर्भाता देवस्यक्त्वा द्विवं ययुः ॥ २३ ॥
 स्वात्मानमपि संदधाद्यन्ताराधितः पुमान् ।
 आत्मानमेव तनयं प्रीतो द्वित्वै हरिर्ददौ ॥ २४ ॥
 अवाप्नोति कुलं सद्यो मलयो विप्रियं ब्रुवन् ।
 आसवान् शुक्रतः शापं भविः स्वश्रीक्षयप्रदम् ॥ २५ ॥
 प्रकाशनीयं विद्मद्भिः स्वरूपं कार्यसिद्ध्ये ।
 वामनो बलये व्याप्तं स्वरूपं समदर्शयत् ॥ २६ ॥
 माननीयो मडान् देवात्संप्राप्तः स्वगुडान्तिकम् ।
 त्रिविक्रमपदं व्याप्तं द्वितीयं विधिरर्थयत् ॥ २७ ॥
 कार्ये गते तु कलङं नैव कुर्याद्दुष्पान्वितः ।
 दैत्या उन्तुं हरिं प्राप्तास्ताडिता विष्णुपाषण्डैः ॥ २८ ॥
 अनुमन्येत सभक्त्या प्रभुणाविप्रियं कृतम् ।
 प्रह्लादो वामनवृतामनुमेने भवेः श्रियम् ॥ २९ ॥
 दीनोऽपि भ्रंशितः स्थानान्निभद्भो न त्यजेत्प्रतम् ।
 भलेः सत्यप्रतस्त्वासीद्दामनो द्वाष्टपालकः ॥ ३० ॥
 भिक्षित्वापीप्सितं देयं वयःश्रेष्ठाय बन्धवे ।
 स्वर्गं ददौ मलेन्द्राय याचित्वा वामनो भलेः ॥ ३१ ॥
 आसोक्तं भावयन् भावि विदध्यात्तत्र तूथितम् ।
 सत्यप्रतो हि मत्स्योक्तिं शृण्वन्नावि स्थितोऽभवत् ॥ ३२ ॥
 नीयं रूपमपि ग्राह्यं भवेद्येन प्रयोजनम् ।
 हरिर्मत्स्यो उच्यतीव उल्वा वेदान् विधेरदात् ॥ ३३ ॥
 लक्ष्मीशोरुमतेर्वसद्गुणततेः सन्ध्वपूजारतेः
 श्रीमत्सागरवेङ्कटेशविबुधाद्यं शान्तबायी सुतम् ।

रामं प्राप सुनीतिभागवत उत्कृष्टेऽत्र तन्निर्मिते
 सख्यलोकैर्दशभिर्बसंस्त्रिगुणितैः स्कन्धः समाप्तोऽष्टमः ॥ ३४ ॥
 एति श्रीसुनीतिभागवते अष्टमः स्कन्धः समाप्तः ॥

नवमः स्कन्धः ।

श्रीनाभागसदम्भरीषलृपती येक्ष्वाकुमान्धातुराट्-
 पूर्वा यद्भ्रमजनाम्भलसगरराण्मुष्याः शुभं लेभिरे ।
 भद्राङ्गो रघुपः स्वयं मिनिविधूगाधिः स्वयं भार्गवो
 योऽलर्कश्च यथातिपूरुभरताः कृष्णः स नो रक्षतात् ॥ १ ॥

श्रीरोदातिछितेशशैलमडिते शङ्कद्विपेन्द्रोद्धते
 गङ्गासङ्गसितेव सर्वभुषिते विद्भद्ररैर्वर्णिते ।
 लोके कल्पलतेव दत्तदयिते सख्यन्द्रिकाव्यायते
 त्वं डे सागरवेङ्कटेशभुधसतीर्ते पुनीष्येव नः ॥ २ ॥

वर्णितं नवमे स्कन्धे भगवद्भक्तसदशः ।
 गीयते नीतिरूपेण विष्णुवैष्णवतुष्टये ॥ ३ ॥

गुरुमाराधयेत्कार्यं भलति प्रत्युपस्थिते ।
 गुरुप्रसादतः पुंस्त्वं प्राप्तेला छि मनोः सुता ॥ ४ ॥

स्वरूपलानिर्कृष्टोषो ज्ञानाद्राज्ञानतः कृतः ।
 पृषन्नी लतगुः प्राप शूद्रतां गुरुशापतः ॥ ५ ॥

उत्तमोऽप्यल्पकर्यार्थमायारेदासवत्त्रियाम् ।
 मरुतः परिवेष्टारो मरुत्तस्य मभेऽभवन् ॥ ६ ॥

विद्ययैव छि संसिध्येत्स्त्रीपुत्रादीष्टसाधनम् ।
 प्रदाय विश्रवा विद्यां तृणाभिन्दोः सुतां ल्यगात् ॥ ७ ॥

स्त्रीणां छि सत्पतिप्राप्तावदृष्टे कारणं भवेत् ।
 सुकन्या व्यवनं भेजे युवानं जरठं पुरा ॥ ८ ॥

कालं नोल्बङ्घयेद्विष्टे भलतः संमतीष्यया ।
 रेवत्या छि वरा नामाः कृता वृष्टि ककुभिना ॥ ९ ॥

अर्जयेद्द्रविणं सत्यवाधनिश्चन् परार्जितम् ।

ऋतवादी छि नाभागो बडुलं धनमाप्तवान् ॥ १० ॥

पीडयेद्वैष्णवात्रैव मडानपि तपस्व्यपि ।

अम्बरीषार्तिकृत्प्राप्तो दुर्वासा असमां दशाम् ॥ ११ ॥

नोल्लङ्घनीयः सकलैरपि प्राणात्यये विधिः ।

शंखाकुण्डला विदुक्ष्याभ्यः सुतस्त्यक्तः शशादनः ॥ १२ ॥

स्वकीयकार्यसम्प्राप्त्यै लभेत लघुतां सुधीः ।

शको घातयतो दैत्यान् ककुत्स्थस्यास वाडनम् ॥ १३ ॥

वधे शक्तोऽपि नो दुर्याद्विग्रहं कूरवैरिणा ।

धुन्धुमारसुता दग्धा धुन्धुनापि विनश्यता ॥ १४ ॥

लोकस्य नैव बुद्ध्याद्विभवं दैवभवं बलम् ।

मान्याता निर्गतः कुक्षैर्युवनाश्रश्च नो मृतः ॥ १५ ॥

सर्वथापि त्यजेदेव मुमुक्षुः सङ्गमन्यतः ।

पत्स्यसङ्गात्प्रियापुत्रबन्धनं प्राप सौभरिः ॥ १६ ॥

स्वयशो गायतः पुंसः साध्वसं ध्वंसयेद्बुधः ।

गन्धर्वान्तस्मृतेः सर्पात्पुरुकुत्सोऽडरदृढयम् ॥ १७ ॥

पराभूतस्तु मडता मडान्तं परमाश्रयेत् ।

गुरुशमस्त्रिशङ्खुः स्वर्गतः कौशिकतेजसा ॥ १८ ॥

अशुभं वारयेत्प्राप्तं कालस्थातिविलङ्घनात् ।

उरिश्चन्द्रसुतस्त्रातो वरुणाद्रोडितो न डिम् ॥ १९ ॥

स्वदृष्टुतोदये संपत्क्षणाभात्राद्विनश्यति ।

भाडुकोऽरिदृतश्रीको ममार विपिने नृपः ॥ २० ॥

नाशलेतो कृतेऽप्यन्धैर्भव्यं नियमतो भवेत् ।

सपत्नीदत्तविषतः सडैव सगरोऽजनि ॥ २१ ॥

अतिक्रमस्तु मडतो न कार्यो बडुभिर्जनैः ।

सागराः कपिलद्रोडान्भृताः षष्टिसडस्त्रिणः ॥ २२ ॥

यत्नो देडव्ययेनापि कार्यो बन्धुशुभाभये ।

प्रथ्यातावंशुमत्पूर्वो गङ्गानयनतत्परौ ॥ २३ ॥

दत्त्वा परेष्टे किमपि लभेत स्वप्रियं ततः ।
 ऋतुपाण्डोऽक्षदृष्टयदोऽश्रविधां नलादगात् ॥ २४ ॥
 यादृशं कर्म कुरुते तादृशं क्लमश्रुते ।
 ब्राह्मणस्या रतिदृष्टैव कल्माषाद्ग्री रतिं ययौ ॥ २५ ॥
 आयुषोऽपययं जनन् कार्यं प्रागेव साधयेत् ।
 मुहूर्तमायुर्ज्ञात्वा स्वं भद्राङ्गो बन्धनं जडौ ॥ २६ ॥
 माननीयः पितावश्यं स्त्रीवशोऽकुशलोऽपि वा ।
 रामो दशरथस्याज्ञां स्वीकृत्य प्रययौ वनम् ॥ २७ ॥
 आत्मानं यत्नतो रक्षत्रश्यत्स्वकुलमुद्धरेत् ।
 सूर्यवंशं कलेरन्ते मरुः किं नोद्धरिष्यति ॥ २८ ॥
 परघातकरो लोके बृहन्नपि न जिवति ।
 वसिष्ठस्तु निमिं शम्वा मृतोऽभूत्तस्य शापतः ॥ २९ ॥
 दुर्जया विषया पुंसा विदुषापि विवेकिना ।
 यन्द्रो बृहस्पतेर्भार्या जडार विषयातुरः ॥ ३० ॥
 विश्वासो नैव कर्तव्यो नारीषु स्वैरवृत्तिषु ।
 विहाय प्रययौ कान्तां पुत्रुवसमुर्वशी ॥ ३१ ॥
 यत्नेन दुर्लभं दत्त्वा प्राप्नुयाद्भस्तु तादृशम् ।
 लेभे सत्यवतीं गाधेरथीकोऽश्रसदस्रष्टः ॥ ३२ ॥
 दुर्लभं वस्तु मित्रस्य लुब्धः सन्न नयेद्भवात् ।
 जमदग्नेर्भरन् घेनुं कार्त्वीर्योऽतोऽर्जुनः ॥ ३३ ॥
 अविचार्यैव कुर्वीत त्वरया वयनं पितुः ।
 मात्रा रामः सड्भ्रातृन् जमदग्न्युदितोऽवधीत् ॥ ३४ ॥
 न उन्यादुर्बलो दैवास्त्रिद्रे प्राप्ते मडात्मनः ।
 जमदग्न्यन्तका नष्टा न किमर्जुनसूनवः ॥ ३५ ॥
 विनश्यति कुलं सर्वमेकस्यैवापराधतः ।
 अर्जुनात्मजदोषेण क्षीणा क्षत्रियसन्ततिः ॥ ३६ ॥
 आत्मैवोद्धारकः स्वस्य पिता माता न वापरः ।
 विमुक्तः पितृविहीतः शुनःशेषः सुरान् स्तुवन् ॥ ३७ ॥

भजेत सम्पदं भोगे दक्षश्चिरतरं स्थिराम् ।
 अलर्को बुभुजे पृथ्वीं बडुवर्षसलस्रकम् ॥ ३८ ॥
 स्ववशे स्थापितं द्रव्यं प्रतिदद्याद्रुडोऽर्थितः ।
 धन्द्रायाप्रतिपद्यन्तः स्वर्गं नष्टा रजेः सुताः ॥ ३९ ॥
 नेच्छेत्सुधीर्मलैश्चर्यमलङ्कारमदप्रदम् ।
 नडुषेण यतिर्दत्तं राज्यं न जगृहे यतः ॥ ४० ॥
 गृहीयादनभिप्रेतं स्वायोग्यमपि यार्थितः ।
 देवयानीमुद्वलदधयातिः शुक्कन्यकाम् ॥ ४१ ॥
 धर्ममप्याचरेन्नैव प्रतिकूलं मलात्मनः ।
 शर्मिष्ठां रमयन् धर्माद्ययातिर्लब्धवान् जराम् ॥ ४२ ॥
 यार्थितस्तनयः पित्रे प्राणानपि समर्पयेत् ।
 अर्पितस्ववयाः पूरुर्जातो भूमिर्वालाधिपः ॥ ४३ ॥
 स्वमनो रमते यस्मिन्नाचरेत्तन्मलामतिः ।
 मनः प्रवृत्तेर्दुष्यन्त उपयेमे शकुन्तलाम् ॥ ४४ ॥
 कथञ्चिदपि सत्पुत्रं लभेतातिप्रयत्नवान् ।
 भरतः प्राप देवेभ्यो भरद्वाजं सुतं यथा ॥ ४५ ॥
 दद्यादेवार्थिने किञ्चिदपि धीमानकिञ्चनः ।
 रन्तिदेवो ददद्भोज्यं क्षुधितोऽप्याप सद्यशः ॥ ४६ ॥
 यद्भस्तु मलतां योग्यं तेभ्यः प्राङ् न लभेत तत् ।
 शन्तनोः परिवेत्तुर्यदिन्द्रो राष्ट्रे ववर्ष न ॥ ४७ ॥
 स्वपुत्रायैव शान्ताय विधामुपदिशेद्भराम् ।
 व्यासः शुकाय पैलादीन् छित्वा भागवतं जगौ ॥ ४८ ॥
 श्रीहरिं शरणं गच्छेत्प्राभायां परमापदि ।
 द्रौणोर्भ्रमस्रतः कृष्णो ररक्ष छि परीक्षितम् ॥ ४९ ॥
 दृष्टाः सर्वेऽपि लन्तव्या अेकस्मिन्नपकारिणि ।
 तक्षकारिरिडीनग्नौ जुडाव जनमेजयः ॥ ५० ॥
 अयत्नेनैव दुर्लभ्यं प्राप्यते पुण्यशालिना ।

ऋष्यशृङ्गो नृपसुतां कर्णां याधिरथो ङ्यगात् ॥ ५१ ॥

द्वितीयां नोद्धेदुद्भार्यां सुतार्थां त्वरयान्वितः ।

ज्यामघो नापि किं पुत्रं शैव्यायामेव कालातः ॥ ५२ ॥

वृथा विधां परीक्षेत नैवाधर्मं तु नाचरेत् ।

कुन्ती प्राप्ता रवेः पुत्रं कृष्णेनाधर्मिणो ङताः ॥ ५३ ॥

लक्ष्मीशोरुमतेर्लसद्गुणततेः सन्मध्वपूजारतेः

श्रीमत्सागरवेङ्कटेशविबुधाद्यं शान्तभायी सुतम् ।

रामं प्राप सुनीतिभागवत उत्कृष्टेऽत्र तन्निर्मिते

स्कन्धोऽन्तं नवमोऽगमत्परिलसन् श्वोडैश्च पञ्चाशतैः ॥ ५४ ॥

इति श्रीसुनीतिभागवते नवमस्कन्धः समाप्तः ॥

दशमः स्कन्धः - पूर्वार्धः ।

देवक्यामुदभून्नुतो विधिमुष्पैर्नष्टेऽङ्गुष्ठुष्टु-

गोपीर्योऽरमयत्सन्तश्च सल्लवं कंसं य बालद्वयम् ।

जित्वाऽऽजौ नरकानपि कुञ्चन् संनाश्य पार्थप्रियो

रेमे स्त्रीसुतपूर्वकैर्निरुपमैः कृष्णः स नो रक्षतात् ॥ १ ॥

लक्ष्मीशोरुमते लसद्गुणतते सन्मध्वपूजारते

शीर्षात्र्यानुसृते जितारिसमिते व्याख्यातशास्त्रश्रुते ।

निर्दोषावगते बुधाङ्घ्रितनते सत्कीर्तिपूर्णाक्षिते

सेवे सागरवेङ्कटेशबुध ते पादाभ्युजं सद्भूते ॥ २ ॥

वर्णितं दशमे स्कन्धे भगवद्भक्तसद्यशः ।

गीयते नीतिरूपेण विष्णुवैष्णवतुष्टये ॥ ३ ॥

स्वार्थाद्यधिकं सन्तः परकार्यार्थमुद्यताः ।

भूभारलुतये ब्रह्मा विष्णुक्तमवदत्सुरान् ॥ ४ ॥

दुष्टस्य मित्रभवेन विश्वस्यात्र विद्यक्षाणः ।

श्रुताशरीरवाक्कंसो भगिनीं ङन्तुमुद्ययौ ॥ ५ ॥

विनाशं विविधोपायैः सद्यः प्राप्तं निवारयेत् ।

उक्त्वा पुत्रार्पणं शौरिररक्षत्कंसतः प्रियाम् ॥ ६ ॥

नैव विश्वसनीया वागसतोऽविजितात्मनः ।
 कंसेन प्रतिदत्तोऽपि नानन्दच्छौरिरात्मजे ॥ ७ ॥
 सन्मार्गं सन्त्यजन्त्यज्ञाः परवाग्भिन्नबुद्ध्यः ।
 सर्वान्निपीडयामास कंसो नारदभोधितः ॥ ८ ॥
 कर्तुं यदा यदीशेन प्रोक्तं कार्यं तथैव तत् ।
 देवक्या अनयद्गर्भं योगमाया छि रोछिणीम् ॥ ९ ॥
 संधृतस्वमलाकार्यभारं स्तुत्या प्रदर्षयेत् ।
 प्रादुर्भूतोऽथ देवक्यां विषगुर्भ्रज्जादितिः स्तुतः ॥ १० ॥
 वस्तूत्तममतिक्लेशं विना न प्राप्यते जनैः ।
 पितृस्तुतो हरिः प्रोच्ये स्वजन्म प्राक्तनः क्लमम् ॥ ११ ॥
 सति दैवसहाये किं कर्तुं न प्रभवेत्ररः ।
 वसुदेवो व्रजे कृष्णं न्यस्यानिन्ये छि यष्टिउकाम् ॥ १२ ॥
 वारितोऽपि विनाश्येष्टं भूर्भुवः पश्चात्प्रतप्यते ।
 कंसस्ताडितकन्योक्तः स्वसृशौरी असात्त्वयत् ॥ १३ ॥
 अतिविभ्रष्टबुद्धिः स्यात्स्वयमज्ञोऽज्ञाभोधितः ।
 सद्गधायाद्विशद्वैत्यान् कंसः संमन्थ मन्त्रिभिः ॥ १४ ॥
 भाले दृष्टेऽपि सामर्थ्ये जायते न मलत्वधीः ।
 रक्षं विदधिरे गोप्यः पूतनाघातिनो हरेः ॥ १५ ॥
 साक्षाद्द्रष्टुक्तमज्ञो न श्रद्धधाति कुयुक्तिभाक् ।
 अनोक्षभङ्गं स्वीयकुर्न गोपः कृष्णनिर्मितम् ॥ १६ ॥
 रुद्धो येन न तं मुञ्च्येतेन त्यक्तुमपीच्छितः ।
 श्रीशो गुरुस्तृणावर्तनीतोऽमुञ्चंस्तमावधीत् ॥ १७ ॥
 केनाप्युपायेनात्मीयं मलिमानं प्रकाशयेत् ।
 जृम्भमाणो मुपेऽनन्तो विश्वं मातुरदर्शयत् ॥ १८ ॥
 स्वकार्यं साधयेद्भूढो रडस्यामेऽप्यरेर्भये ।
 यकार नामकरणं गर्गः श्रीरामकृष्णयोः ॥ १९ ॥
 यादृशो धृत आकारः कर्म तादृशमाचरेत् ।
 विततान विभुर्बालो बाललीलाः पृथग्विधाः ॥ २० ॥

मनस्वी न स्वमाडात्त्यं ब्रूयात्स्मिन्तु प्रदशयित्
मृदोऽशनाद्दरिमात्रोपालब्धोऽदशयिज्जगत् ॥ २१ ॥
स्वभक्तवश्यतां यायाद्दर्शयित्वाऽऽत्मदक्षताम् ।
भन्धं प्राप यशोदाया भित्त्वेशो दध्यमत्रकम् ॥ २२ ॥
उद्धरन्ति विपद्भ्योऽन्यानस्वस्था अपि साधवः ।
कुभेरपुत्रौ देवर्षेः शापात्प्रभुरमोचयत् ॥ २३ ॥
सर्वो भजति कार्यार्थं प्रियः कोऽपि न कस्यचित् ।
गोपा वृन्दावनं जग्मुर्दृष्ट्वोत्पातान् भृङ्गने ॥ २४ ॥
सत्सङ्गतिर्न वा जातिर्दुःशीलस्य सुभप्रदा ।
कृष्णेन रक्षता वत्सान् वत्सङ्गोऽसुरोऽतः ॥ २५ ॥
दर्शितोऽपि स्वसामर्थ्येऽन्याद्भूयः कृतागसम् ।
मुक्तोऽर्यास्यं दडन् कृष्णोऽभिनद्धातोऽतं भकम् ॥ २६ ॥
अभीष्टं सुलभं पुंसां विनष्टे विद्वकर्तरि ।
रामेण निहतं तालकुलान्यादन्धि घेनुके ॥ २७ ॥
सर्वसम्पत्करं नृणां मडलारुण्यवीक्षणम् ।
अञ्जवन् हरिणा दृष्टा गोपा पीतविषाम्भसः ॥ २८ ॥
भङ्गनामर्थं छानां प्रियमेकं परित्यजेत् ।
ममर्हं कालियं वीक्ष्य नन्दादीन् दुःभितान् विभुः ॥ २९ ॥
लोकोपद्रवकर्तारं साधुं निष्कासयेदपि ।
यमुनायाः स्तुतः कृष्णः कृष्णोऽभिमुदवासयत् ॥ ३० ॥
व्यसनं केन न प्राप्तं प्रभूणां किं न दृष्टुम् ।
दन्तं निशि गोपालान् दावाग्निमपिभत्प्रभुः ॥ ३१ ॥
निहन्त्याद्गन्धकं मित्रं शठत्वे प्रकटे सति ।
प्रलम्बोऽल्लिना गोपङ्गुदुःख्यं द्रवन्ऽतः ॥ ३२ ॥
सुकरं मडतोऽन्येषां प्रयत्नैरपि दृष्टुम् ।
गोपैरलब्धान् विद्वेषान् गोगाणान् हरिराह्वयत् ॥ ३३ ॥
व्यज्यते मडतां शक्तिरापद्यैव न सम्पदि ।

दृश्यमानान् जुगोपेशो गोपान् पीत्वा वनानलम् ॥ ३४ ॥

जलान्नैव सप्तीन्योग्यान् भोजनकीडनादिषु ।

कीडन् जलान्तिडे गोपैर्बुभुजेऽन्नं वनेऽव्युतः ॥ ३५ ॥

सद्गुणा यद्वि विधन्ते वार्थन्ते ते स्वतो जनैः ।

श्रुतवेषुर्वाः कृष्णकीडा गोप्यो ह्यवर्णयन् ॥ ३६ ॥

स्ववस्त्वप्यनुसृत्यैव लभेताग्रस्य उस्तगम् ।

मज्जने गोपिका नन्नाः कृष्णाद्भासांसि लेभिरे ॥ ३७ ॥

गुरवोऽपि विमुह्यन्ति क्वचिन्नाज्ञा जना अपि ।

मुकुन्दाचार्यन्नन्नं ब्राह्मण्यो न द्विजातयः ॥ ३८ ॥

अपहार्यं स्वभक्तस्यापीष्टं दर्पनिवृत्तये ।

निवार्येन्द्रमभं रूपान्तारेणादृष्टिर्बलिम् ॥ ३९ ॥

प्राप्तापद्यन्निमित्तं या वार्या तेनैव सा लवेत् ।

धन्दातिवृष्टेर्धृत्वावीद्मृजं गोवर्धनं विभुः ॥ ४० ॥

कुपिता अपि योगेन मृदवः स्युर्लि सज्जनाः ।

स्तुतोऽभिषिक्तो गोविन्दः स्वर्गं शङ्कमवापयत् ॥ ४१ ॥

सिद्धं विधेय उद्योगः स्वयोग्योऽपि मलात्मभिः ।

पाशिलोकं प्रभुर्गत्वा पितरं प्रत्युपानयत् ॥ ४२ ॥

महताङ्गीकृतोऽभीष्टदानेन परिपाल्यते ।

दर्शयामास नन्दादीन् वैकुण्ठं नन्दनन्दनः ॥ ४३ ॥

प्राप्तस्यात्मगतित्वेन कार्यं सर्वमभीष्टितम् ।

कालिन्धां गोपिका गानाकृष्टा हरिरीरमत् ॥ ४४ ॥

महाडङ्गारनाशाय स्वकीयमपि ज्ञेयम् ।

अन्तर्हितो विभुः स्त्रीभिः कीडन्नप्येकया पुनः ॥ ४५ ॥

स्वजनस्य गते गर्वे विदध्यादधिकं प्रियम् ।

गोपिकाभिः स्तुतो रासोत्सवेनारमयत्प्रभुः ॥ ४६ ॥

वरं पादप्रहारोऽपि श्रेष्ठाभानो न नीयतः ।

सुदर्शनोऽभूच्छ्रीशाङ्गैः स्पर्शान्नन्दं त्रसन्नभिः ॥ ४७ ॥

आपत्प्रदोऽविवेकोऽतो न कुर्यात्सोऽसा ङ्खियाम् ।
 विभुना कालयन् गोपीः शङ्खयूजो निपातितः ॥ ४८ ॥
 संस्तुवन्ति परोक्षेऽपि गुणार्ढ्यं गुणिनो जनाः ।
 रेमिरेऽहस्सु गायन्त्यः कृष्णालीलां प्रजस्त्रियः ॥ ४९ ॥
 साधूपद्रवकृत्साधुपशात्यपि भजयते ।
 वृषाश्चरुपौ निहतौ प्रभुणारिष्टकेशिनौ ॥ ५० ॥
 मिथो विरोधिनोर्दक्षः स्याद्द्वयोरपि सम्मतः ।
 कंसेन मानितोऽभ्येत्य श्रीशं तुष्टाय नारदः ॥ ५१ ॥
 कीडार्थं कथितं व्याजात्सत्यं कुर्वन्विपद्यते ।
 व्योमो मेषायितान् गोपांश्चोरयन् उरिणा उतः ॥ ५२ ॥
 गूढमन्त्रोऽर्थतत्त्वज्ञो दयालुर्दुःषितो भवेत् ।
 अकूराकारितोऽनन्तो गच्छन् गोपीरसन्त्वयत् ॥ ५३ ॥
 प्रवृष्टेऽनुग्रहेऽभीष्टं विदध्याद्विबुधोऽधिकम् ।
 माधवोऽदृशयद्रूपं स्वमकूराय भजते ॥ ५४ ॥
 कोपप्रसादयोर्धीमान् क्वलं सधः प्रदशयित् ।
 कृष्णो रजकसद्भृमुसुदाम्नां पर्यदशयित् ॥ ५५ ॥
 असाधु साधु कुरुते प्रभुश्चाग्रमनुत्तमम् ।
 ऋज्वीं यङ्के त्रिवक्त्रं य बभञ्ज धनुरीश्वरः ॥ ५६ ॥
 स्वयं प्रजेन्न युद्धार्थं न मुञ्च्येत्समुपागतान् ।
 यापरक्षान् बलं येशो गजं मल्लाननाशयत् ॥ ५७ ॥
 परोऽपि छितकारी स्वः आत्मीयोऽप्यछितः परः ।
 निहत्य मातुलं कंसं कृष्णः सर्वानिनन्दयत् ॥ ५८ ॥
 सतामनुसरेन्मार्गं निषेवेत विपश्चितः ।
 गर्गोपनीतो गोविन्दो भेजे सान्दीपनिं गुरुम् ॥ ५९ ॥
 डो न वध्यः कृतद्रोहः किं न देयं मडात्मने ।
 यमार्थितः पञ्चजनं हत्वेशोऽदाद्गुरोः सुतम् ॥ ६० ॥
 भवेन्मनः समाधानं निजवल्लभभाषितैः ।
 उद्धवः कृष्णसन्देशैर्जडाराधिं प्रजौकसाम् ॥ ६१ ॥

षष्ठं स्वसनतस्यैव विदधाति मडानपि ।
 सैरन्ध्रीं य तथाकूरं भगवान् पर्यतोषयत् ॥ ६२ ॥
 निराश्रये कृपां कुर्यात्पिन्ने भाले य दुर्बले ।
 बुबुधे पार्थवृत्तान्तं सम्प्रेष्याकूरमभ्युतः ॥ ६४ ॥
 लक्ष्मीशोरुमतेर्लसद्गुणततेः सन्ध्वपूजारतेः
 श्रीमत्सागरवेङ्कटेशविबुधाद्यं शान्तभायी सुतम् ।
 रामं प्राप सुनीतिभागवत उत्कृष्टेऽत्र तन्निर्मिते
 षष्ठ्या श्लोकवैर्लसद्धि दशमे स्कन्धेऽर्धमाद्यं त्वगात् ॥ ६४ ॥
 षति श्रीसुनीतिभागवते दशमस्कन्धे पूर्वार्धः समाप्तः ॥

दशमः स्कन्धः - उत्तरार्धः ।

मुष्यं प्रागेव नो लन्यादुष्टमप्यपकारिशम् ।
 जरासन्धं मुमोयाजः सैन्यं लत्वा मुहुर्भुङ्क्त ॥ ६५ ॥
 मन्यतेऽनुगुणं कार्यं विप्रवाक्यं जनार्दनः ।
 स्वपुरान्निर्गतो रामादनुज्ञामाप साग्रजः ॥ ६६ ॥ (परशुरामात्)
 स्वभ्रातापि प्रहर्तव्यं पापात्मा स्ववधोद्यतः ।
 सृगालवासुदेवः श्रीवासुदेवेन सूदितः ॥ ६७ ॥
 सिध्यति स्वयमेवेष्टं पुरुषस्य मडात्मनः ।
 कृष्णमूर्ध्नि लरेर्भौलिं गोमन्ते गरुडो न्यधात् ॥ ६८ ॥
 मडात्मानो विना यत्नं दुर्घटं घटयन्त्यलो ।
 निनाय द्वारकां श्रीशो मधुरायां स्थितान्निजान् ॥ ६९ ॥
 स्वानुग्राहाय भक्त्येन कारयेन्महतीं क्रियाम् ।
 ददाड यवनं शार्ङ्गी मय्युक्कुन्दाक्षिवल्लितः ॥ ७० ॥
 क्लान्ति निजकर्माणि पुंसां नैव मडान् पुमान् ।
 मय्युक्कुन्दो मुदं कृष्णाद्यन्भवेत्खभलं क्षयम् ॥ ७१ ॥
 विद्रवन्तमपि श्रेष्ठमशक्तोऽप्यनुधावति ।
 रामकृष्णौ जरासन्धोऽवगच्छत्सड सेनया ॥ ७२ ॥

न क्षुद्रोपद्रवं धीरो गणयत्युरुपौरुषः ।
 उरिरुत्पत्य गोमन्तादृज्यमानात्पुरीं ययौ ॥ ७३ ॥
 निश्चयेन सती वार्ता ज्ञेया कौतुककारिणी ।
 प्रभुर्द्रुपदभन्धादि ज्ञातवान् कृतवर्मतः ॥ ७४ ॥
 प्राप्तियोग्यं हि यद्यस्य संप्राप्नोति तमेव तत् ।
 प्रपेदे रेवतीं रामः प्रियामादियुगोद्भवाम् ॥ ७५ ॥
 गुणवान् प्रार्थ्यते सर्वैर्बलवाँल्लभतेऽभिलम् ।
 रुक्मिण्यार्थित आपेशः पार्थिवान् परिभूय ताम् ॥ ७६ ॥
 अयते दैवलीनस्य ज्येकं सन्धिसतोऽपरम् ।
 आनेतुं रुक्मिणीं यातुश्च्युतं शमश्र्वादि रुक्मिणः ॥ ७७ ॥
 अेका किंया द्यव्यर्थकरी किंयाविधिविदा भवेत् ।
 मणिं जाम्भवतीं याप मण्यर्थं प्रगतः प्रभुः ॥ ७८ ॥
 उेतुः सर्वार्थसंसिद्धेर्दानादन्यो न विद्यते ।
 सत्राजिद्धरये सत्यां स्वाधोऽपहृतये ददौ ॥ ७९ ॥
 लोकांनुसार्यभिज्ञोऽपि विदध्यात्समयोजितम् ।
 कुल्यतेतोः कुडुन् यातः सत्योक्तोऽजः शुभ्या ययौ ॥ ८० ॥
 प्रवृत्तिर्महतो न स्यान्निःस्पृहस्यापि निष्कला ।
 विद्धलक्ष्यान् ददर्शेशः पार्थान् दुपदराट्पुरे ॥ ८१ ॥
 न श्रोतव्यं परप्रोक्तामात्मैव क्लृप्तुग्यतः ।
 शतधन्वा हतोऽकूरनिरस्तश्चकिण्णा द्रवन् ॥ ८२ ॥
 साम्ना सिध्यन्ति कार्याणि दुःसाध्यान्ध्रजिलान्यपि ।
 प्रकाश्य मणिमकूरेऽकोधं रामं विभुर्व्यधात् ॥ ८३ ॥
 स्वाभीष्टमप्यवाप्नोति परेष्टकरणो रतः ।
 गतेन्द्रप्रस्थे शोऽगात्कालिन्दीं यमुनातटे ॥ ८४ ॥
 यस्याहं यद्भवद्भस्तु प्रसाध्यं तस्य तद्भृते ।
 धर्मजस्य विभुर्विश्वकर्मणायीकरत्युरम् ॥ ८५ ॥
 स्वेष्टं क्वचिद्धलात्प्राप्यं क्वचित्कृत्वा परेऽसितम् ।
 मित्रविन्दां जडाराजो नीलां बद्ध्वाऽऽप गोवृषान् ॥ ८६ ॥

स्वप्रियं प्राप्नुयादत्तं निरुद्धं निजपौरुषात् ।
 प्रदत्तां जगुले भद्रां वक्ष्णां जङ्घं षष्ठः ॥ ८७ ॥
 संविज्ञापितमात्रः स्यात्सत्प्रभुः कार्यकारकः ।
 शङ्कविज्ञापितो भौमं हन्तुं सत्यापतिर्यथौ ॥ ८८ ॥
 क्रियासिद्धिर्भवेत्सत्त्वे मलतां न तु साधने ।
 मुशदीनाप्यसेनोऽडन्नरकं ताक्ष्यवाहनः ॥ ८९ ॥
 तस्येष्टं कुरुतेऽग्नोऽपि यस्य सन्त्युत्तमा गुणाः ।
 भगदत्तं प्रमान्येशः कामिनीः प्राडिणोत्पुरीम् ॥ ९० ॥
 यदर्थं हि मलान् यत्नः कृतोऽन्ते तन्न विस्मरेत् ।
 छन्दार्थितोऽदितेः प्रीतिं कुण्डलाभ्यां विभुर्व्यधात् ॥ ९१ ॥
 स्वमित्रादपि भीतः सन्नुत्तमं वस्तु गोपयेत् ।
 पारिजातं प्रजग्राह सत्यभामार्थितोऽव्युतः ॥ ९२ ॥
 स्वस्वरूपमविज्ञाय क्षीयन्ते रचितोधमाः ।
 सर्वे देवा गता योद्धुं सेशेन्द्राः शार्ङ्गिणा जिताः ॥ ९३ ॥
 त्यजतिवैरमात्मीये प्रकृतार्थं प्रसाधय ।
 पुरीमिन्द्रस्तुतोऽभ्येत्य स्वर्द्धुणानन्दयत्प्रभुः ॥ ९४ ॥
 निज एव निजो हि स्याद्यः परः पर एव सः ।
 प्रधुम्नः शम्भरं हत्वा पितृप्रीतिं व्यधत्त यत् ॥ ९५ ॥
 मलत्सादृश्यमामोऽपि किं नीयस्तत्समो गुणैः ।
 धृतोरुशङ्भयकादिः पौण्ड्रकश्चक्रिणा हतः ॥ ९६ ॥
 स्वस्य स्वकृतमेव स्यान्नाशायावलिनः ऋतु ।
 सुदक्षिणं स्वकृत्याग्निश्चक्रप्रतिहतोऽदहत् ॥ ९७ ॥
 पुण्यक्षेत्राणि सेवेत पुण्यकावेऽपि सन्मतिः ।
 समन्तपञ्चकं श्रीशः सभार्योऽगाद्रविग्रहे ॥ ९८ ॥
 को न याति मुदं लोके सत्कृतः प्रभुणा भृशम् ।
 नन्दपार्थमुभास्तुष्टा मिलिता हरिमानिताः ॥ ९९ ॥
 सत्यां साधनसम्पत्तावेव धर्मं समाचरेत् ।

वसुदेवोऽध्वरं कृत्वा मुन्युक्तो द्वारकामयात् ॥ १०० ॥

पुत्रः स अेव योऽभीष्टं कुर्यान्मातुस्तथा पितुः ।

तत्त्वान्युक्त्वाय्युतो मातुर्बलीऽयोऽदर्शयत्सुतान् ॥ १०१ ॥

भवत्यस्यज्यं छासार्थमुक्तमप्यतिविप्रियम् ।

भैष्यया नर्मोऽजितः भेदं प्रेक्ष्येशस्तामशान्तयत् ॥ १०२ ॥

यौवनं भर्तृसङ्गेन पुत्रोत्पत्या य भाति सः ।

अेकैकशो दश दश पुत्रान् प्रापुर्दुरेः प्रियाः ॥ १०३ ॥

वद्रेच्छलेन योऽसत्यं दण्ड अेव तदुत्तरम् ।

रुऽभिर्णं ग्लडजिद्रामः पौत्रोद्वाडोत्सवेऽवधीत् ॥ १०४ ॥

नास्त्येव वनिताभ्योऽन्यत् त्रिलोक्यां सुभदायकम् ।

श्रीशः षोऽशसाडस्रैर्दरै रेमे शताधिः ॥ १०५ ॥

कार्याणि निर्वलत्येकः समर्थः सुभलून्यपि ।

क्रियाङ्गनारदनेशो दृष्टः प्रत्यङ्गनागुडम् ॥ १०६ ॥

भडुभिर्दुतुभिः कार्यमेकमारभते बुधः ।

धन्द्रप्रस्थं स उक्तोऽयादूतनारदसूड्यैः ॥ १०७ ॥

सुसंमन्त्र्य प्रवृत्तस्य सिद्धिरव्यभियारिणी ।

भीमः प्राप्य जरासन्धं जघान दरिसंमतः ॥ १०८ ॥

स्वयं यदिति भवेत्साधुर्लभेदेव स मङ्गलम् ।

सडदेवोऽभिषिक्तश्च भूपाः कृष्णेन मोयिताः ॥ १०९ ॥

न श्रावयेद्भयः कूरं मत्सरं य परित्यजेत् ।

यङ्गोत्सवे जघानाजश्चैधमासाग्रपूजनः ॥ ११० ॥

मडानारब्धकार्यस्य समाप्तिकरणं गुणः ।

पार्थानां पूरयित्वागाद्राजसूयं प्रभुः पुरम् ॥ १११ ॥

अपकारप्रतीकारं सधः कुर्यात्स्वभीतये ।

प्रेक्ष्याद्भुत्य पुरं भग्नं शात्वं उत्वाय्युतोऽविशत् ॥ ११२ ॥

मित्रं विपदि सम्पत्तावपि तुल्यक्रियं छि यत् ।

आकण्ठ्याभिवनान्पार्थानाश्चास्येशोऽगमत्पुरम् ॥ ११३ ॥

संसर्ग ओव मडतां कृलाय मडते भवेत्
कृषण्डस्ताम्बुजस्पशार्त्तृगो मुक्तः कुयोनितः ॥ ११४ ॥
अकृतोपद्रवो लोके पूजयते न मडानपि ।
प्रजं गतेन रामेणाकृष्टा तं यमुनार्ययत् ॥ ११५ ॥
स नश्यत्येव शीघ्रं यः करोत्युत्तमडेलनम् ।
लोकद्विट् द्विविधो धूर्तो ललिना निडतः कपिः ॥ ११६ ॥
नीयात्सिध्यति कोडप्यर्थो न साम्ना किन्तु दडडतः ।
ससाम्भोडगाड्डलः पुर्यां कृष्टाया कुरुभिः स्तुतः ॥ ११७ ॥
धनिडे निर्धने वापि भक्ते कार्थोडत्यनुग्राडः ।
डरिर्गत्वा मुडं यडे मैथिलश्रुतडेवयोः ॥ ११८ ॥
उपकारं न कुर्वीत नाशे प्राप्तेडपि दुर्मतेः ।
शम्भुर्दत्तवरो भीतो वृकाद्वैकुण्ठमाप्रजत् ॥ ११९ ॥
युक्त्या यत्सुकुडरं भूरिपौरुषैस्तत्र साधयेत् ।
वाक्यैर्व्यनाशयद्विषणुर्दारको मोडय-वृकम् ॥ १२० ॥
ते श्रेष्ठा विडियन्ते न ये डेतौ विकृते सति ।
भृगुणाड्द्विप्रडारोडपि नतोडग्र्यो निश्चितोडय्युतः ॥ १२१ ॥
भावि ज्ञानत्रपि डितं वडेडनपकीर्तये ।
उपप्लाव्ये गतः पार्थान्दूत्यं यडे जगत्यतिः ॥ १२२ ॥
नड्क्षयन्तं न स्वतो डन्याड्भीषयेताभिभावुकम् ।
प्रडश्यान्तडृपत्वं कृषणोडगाड्डङ्गुमिच्छितः ॥ १२३ ॥
दूषणत्वमवाप्नोति गुणोडप्यसमये नृणाम् ।
प्रडोध्येशेन युद्धाय विरक्तः प्रेरितोडर्जुनः ॥ १२४ ॥
नैव कुर्यात्समर्थोडपि किञ्चिदन्यस्य कीर्तये ।
नीत्वार्जुनं शिवोपान्तं प्राप्तेडर्त्रोडभ्यगमद्भरिः ॥ १२५ ॥
भवितव्यं भवत्येव स्वकाले समुपस्थिते ।
शान्तेनापि डतः सूतो रामेण मुनिमानितः ॥ १२६ ॥
अपकृत्या सुधीः प्पिन्नानुपकृत्या प्रडर्षयेत् ।
ऋषीणामिष्टकृत्यमवधीड्भ्रुत्वलं डलः ॥ १२७ ॥

द्रोषं कुर्यान्न कस्यापि विशेषाद्भवशाविनः ।
 दुर्योधनोऽपि भीमेन सानुबन्धो ढतो द्विषन् ॥ १२८ ॥
 समर्थानपि कार्याभ्यै कर्तव्यो भृददाश्रयः ।
 प्रपेदिरे मडद्राज्यं पाण्डवाः केशवं श्रिताः ॥ १२९ ॥
 गृहीत्वैकमसङ्ख्यातं प्रददाति मडामतिः ।
 सम्पदोऽदात्कुच्येलाय हरिः पृथुकमुष्टिभुङ्क्ते ॥ १३० ॥
 कार्या नैवात्मनः श्लाघा प्रतिज्ञाप्यतिगर्वितः ।
 द्विजात्मजप्रदानेऽतिक्लेशमाप यतोऽर्जुनः ॥ १३१ ॥
 अश्वमेधमपि त्यक्त्वा कुर्यान्मित्रेप्सितं द्रुतम् ।
 आनीयेशः स्वधाम्नोऽदात्सार्जुनो विप्रबालकान् ॥ १३२ ॥
 न करोति स यो वक्ति विधत्ते स न वक्ति यः ।
 विकथमानः कृष्णेन दन्तवङ्गो निषूदितः ॥ १३३ ॥
 निस्तीर्णसर्वकार्याब्धिर्नितरां परिमोदिते ।
 रेमे स्त्रीपुत्रपौत्राद्यैर्द्वारकायां श्रियःपतिः ॥ १३४ ॥
 लक्ष्मीशोरुमतेर्लसद्गुणततेः सन्मध्यपूजारतेः
 श्रीमत्सागरवेङ्कटेशविभुघाद्यं शान्तबायी सुतम् ।
 रामं प्राप सुनीतिभागवत उल्लुङ्घेऽत्र तन्निर्मिते
 सप्तत्या दशमेऽर्धमन्तमपरं स्कन्धे सुपदैरगात् ॥ १३५ ॥
 षति श्रीसुनीतिभागवते दशमस्कन्धे उत्तरार्धं समाप्तम् ॥

अेकादशः स्कन्धः ।

यस्य प्रेरणया द्विजा यदुकुलं शेपुश्च यो वर्णितः
 कव्याद्यैरपि नारदेन गतये धाम्नोऽर्जितोऽजादिभिः ।
 सद्भिप्रोद्भवमुप्यभक्तसुभङ्गनीत्वा क्षयं यादवान्
 धामामो विजयो यद्विष्टमकरोल्लुषणः स नो रक्षतात् ॥ १ ॥
 श्रीकृष्णं वृणुते जगन्ति पुनते मध्यं य ये प्रीणते
 सद्भिर्मान् भ्रुवते प्रियं प्रददते सत्तत्त्वमामन्वते ।
 न स्ववान् संस्तुवते गुणान् विदधते श्रेयो यशस्तन्वते

दृष्टान् संधुनते ङ्यधं विलुनते सन्तः प्रसीदन्तु ते ॥ २ ॥

गीतमेकादशे स्कन्धे भगवद्भक्तसदशः ।

गीयते नीतिरूपेण विष्णुवैष्णवतुष्टये ॥ ३ ॥

इत्येव द्विजस्योक्तिर्विशिष्टस्य विशेषतः ।

सम्प्राप्तं मुसलं विप्रशापाद्यदुकुमारकैः ॥ ४ ॥

वभते मलतोऽभीष्टमपदुर्वन्नपि क्वचित् ।

कामाद्या उर्वशीं यार्वीं प्रापुर्नारायणाचमुनेः ॥ ५ ॥

स्वयमेव छितोपायं पृच्छेत्सुधां धथोदितम् ।

कव्याद्युक्तान्निर्मिर्भर्मानातिष्ठन्नाप सद्गतिम् ॥ ६ ॥

सतां गुरौ प्रकृत्यैव विनयो व्यसनं श्रुतौ ।

वसुदेवो भागवतान् धर्मान् शुश्राव नारदात् ॥ ७ ॥

योग्यं किञ्चिदपि स्वेष्टे सतां सम्मतमाचरेत् ।

थयेष धाम गन्तुं स्वं कृष्णो ब्रह्ममुपार्थितः ॥ ८ ॥

छिताछिते नरं स्वीयं वेदयन्त्येव सज्जनाः ।

उत्पातेषूद्धवं भक्तां कृष्णो दृष्टेष्वभोधयत् ॥ ९ ॥

सद्बुद्ध्यैव प्रकर्तव्यं स्वकीयं सकलं जनैः ।

अवधूतो गुरुनूये यदवे बुद्ध्युपाश्रितान् ॥ १० ॥

मडाधिकारिणोऽभीष्टं चिन्तनादेव सिध्यति ।

उंसोऽजचिन्तितस्तत्त्वं सनकादिभ्य उक्तवान् ॥ ११ ॥

सर्वसम्पत्सु नष्टासु सद्बुद्धिर्जायते नृणाम् ।

भिन्नः क्षीणधनो भिक्षुरावन्त्योऽभूद्भूविजः सुधीः ॥ १२ ॥

स्वधर्मान्नोच्यलेज्जानन्सुभदुःखप्रदं मनः ।

न युकोप स्वधर्मस्थो भिक्षुर्दुष्टैरुपद्रुतः ॥ १३ ॥

दुःखद्विषयासङ्गो वैराग्यं सुभसाधनम् ।

निर्वेदेनोर्वशीत्यक्तः सुभं प्राप पुरुरवाः ॥ १४ ॥

प्राज्ञं प्रत्येव साधूपदेशः स्थान्न निरर्थकः ।

उद्धवो हरिणा प्रोक्तो ययौ बहुरिकाश्रमम् ॥ १५ ॥

યતેત શ્રેયસે તાવધાવત્સ્વસ્થં કલેવરમ્ ।
 પ્રભાસમાપ્ય કૃષ્ણોક્તા યાદવા ધર્મમાચરન્ ॥ ૧૬ ॥
 અદૃષ્ટવશતો ભાવિ નિરોદ્ધું કઃ પ્રભુભવેત્ ।
 ઉન્મત્તા યાદવાઃ પ્રાપ્તાઃ ક્ષયં ધ્રન્તો મિથસ્તૃણૈઃ ॥ ૧૭ ॥
 નોપકારોડપકારશ્ચ ભક્તિરેવ પ્રયોજિકા ।
 વિદ્ધઃ સ્તુતો જરાવ્યાધં ભગવાનનયદ્દિવમ્ ॥ ૧૮ ॥
 સર્વાનપ્યુદ્ધરેત્કૃષ્ણાદ્વિશેષેણોદ્ધારેન્નિજન્ ।
 ઇન્દ્રપ્રસ્થામયેડન્યેષાં કૃષ્ણો દારુકમાદિશત્ ॥ ૧૯ ॥
 પ્રભુઃ સમ્માન્યતે સાર્વૈર્નિતાન્તમુપકારકઃ ।
 કૃષ્ણો વિવેશ ધામ સ્વં સ્તૂયમાનોડબ્જજાદિભિઃ ॥ ૨૦ ॥
 કિં દેહેનાભિવાચ્ચૈઃ કિં મહાત્મવિરહો યદિ ।
 કૃષ્ણાદીન્ વસુદેવાદ્યા અપશ્યન્તો જહુસ્તનૂઃ ॥ ૨૧ ॥
 ધીરો હિ કુરુતે ધૈર્યં વિહિતં ચ વિપદ્યપિ ।
 અર્જુનઃ કારયામાસ બન્ધૂનાં સાંપરાયિકમ્ ॥ ૨૨ ॥
 સ સુહૃદ્યો દદાતીષ્ટે ન જહાતિ વિપદ્ગતમ્ ।
 સર્વાત્રીત્વાર્જુનો વજ્રમિન્દ્રપ્રસ્થેડભ્યષેચયત્ ॥ ૨૩ ॥
 લક્ષ્મીશોરુમતેર્લસદ્ગુણતતેઃ સન્ધ્વપૂજારતેઃ
 શ્રીમત્સાગરવેકુટેશવિબુધાદ્યં શાન્તબાયી સુતમ્ ।
 રામં પ્રાપ્ય સુનીતિભાગવત ઉત્કૃષ્ટેડત્ર તન્નિર્મિતે
 ડગામ્શ્લોકૈર્દેશભિર્લસન્ દ્વિગુણિતૈઃ સ્કન્ધોડન્તમેકાદશઃ ॥ ૨૪ ॥
 ઇતિ શ્રીસુનીતિભાગવતે એકાદશસ્કન્ધઃ સમાપ્તઃ ॥

દ્વાદશઃ સ્કન્ધઃ ।

બ્રહ્માધાઃ સ્તુવતે રમાપિ જુષતે સમ્યક્ ન ચં જાનતે
 કેડપ્યત્યાદયતે જગત્સમુચિતે કાલે સ્મ યસ્ત્રાયતે ।
 એકઃ સંહરતે તથા સ નુદતે જ્ઞાનાદિદો ધોતતે
 ભક્તાન્ પ્રીણયતે સ્વધામ નયતે નારાયણઃ પ્રીયતામ્ ॥ ૧ ॥
 કલ્કી યો જનમેજયઃ પિતૃવધાદારબ્ધસર્પાધ્વરા-

धृदासो विरतो यजूषि सवितुः श्रीयाज्ञवल्क्योऽध्यगात् ।
 मार्कण्डेयमुनिर्जितस्मरमुभोऽपश्यल्लयं याव्युतः
 यद्भक्त्यादि वरानवाप गिरिशालृषणः स नो रक्षतात् ॥ २ ॥

वर्षितं द्वादशे स्कन्धे भगवद्भक्तसदृशः ।
 गीयते नीतिरूपेण विष्णुवैष्णवतुष्टये ॥ ३ ॥

कार्योऽन्येषु न विश्वासः सर्वेष्वपि कलौ युगे ।
 रिपुञ्जयाद्या निःश्रुताः स्वकीयैर्मुनिकादिभिः ॥ ४ ॥

यदा यदुच्यते प्राज्ञो विदधाति तदैव तत् ।
 उनिष्यत्यसतः कल्की शुको राज्ञार्थितो ययौ ॥ ५ ॥

धनैः को वश्यतां नैति प्रयत्नैः किं न साध्यते ।
 काश्यपं तर्पयित्वाथैर्नृपतिं तक्षकोऽदशत् ॥ ६ ॥

क्षुद्रान् कृतपरद्रोहान्नाङ्गीकुर्याद्भृङ्गपि ।
 तक्षकाङ्गीकृतैरिन्द्रः सर्पसन्ने प्रयावितः ॥ ७ ॥

मान्यान् सम्मानयेज्जलत्स्वायोग्यकरणो रतिम् ।
 सर्पसन्नात्रिवपृते गुरुक्तो जनमेजयः ॥ ८ ॥

न नश्यति दुरुक्त्या किं सद्गुक्त्या किं न सिध्यति ।
 याज्ञवल्क्यो गुरुत्यक्तो यजूष्याप स्तुताद्रवेः ॥ ९ ॥

निःस्पृहस्य तृणं सर्वं मडदुल्लङ्घितुस्तथा ।
 जेतुं शेकुर्न कामाद्या मार्कण्डेयं जितान्तकम् ॥ १० ॥

कामयन्ते गरीयांसो बृहदेव न यात्यणु ।
 मायां द्रष्टुं यथाये स मुनिर्नारायाणं मुनिम् ॥ ११ ॥

क्वचिद्धिमेति धीरोऽपि क्वचिद्धृष्यति विस्मितः ।
 मार्कण्डेयो लये भीतो दृष्टे विष्णावभोदत ॥ १२ ॥

गुणिनामेव कुर्वन्ति प्रियमप्रार्थिता अपि ।
 विष्णुभक्त्यादि रुद्रोऽदान्मार्कण्डेयाय मोदितः ॥ १३ ॥

लक्ष्मीशोरुभतेर्लसद्गुणततेः सन्मध्यपूजारतेः
 श्रीमत्सागरवेङ्कटेशविभुधाद्यं शान्तभायी सुतम् ।
 रामं प्राप सुनीतिभागवत उल्लुष्टेऽत्र तन्निर्मिते

सख्लोर्कैर्दशभिः शुभैर्विलसितः स्कन्धोऽगमद्वाद्यः ॥ १४ ॥

श्रीमद्भागवताम्बिवातिपृथुलस्कन्धार्थसम्बोधिनी
सद्भक्त्यावधृता यतुःशतलघुश्लोकीयमुर्वी बुधैः ।
पापं नाशयति ह्यशेषविपदः श्रीकृष्णभक्तिं मला-
सम्पत्तिं च ददाति मुक्तिमतुलां धर्मार्थकामान् शुभम् ॥

एति श्रीमत्सागरवेङ्कटेशार्यपुत्रेण रामेण कृते
सुनीतिभागवते द्वादशः स्कन्धः समाप्तः ॥

श्रीकृष्णाय नमः । श्री वेदव्यासाय नमः ॥

The Suniti Bhagavatam of Sagara rAmAchArya of the 17th Century is based on a manuscript at Sukrtindra Oriental Research Institute, Cochin, Kerala. The author gives in each verse a principle of right conduct in the first line, and as an illustration of it, the story of the Bhagavata in the second line.

Encoded and proofread by PSA Easwaran

——
shrImatsunItibhAgavatam

pdf was typeset on November 22, 2022

——
Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

